

Mộ Hoa

PHÚT GIÂY NGẪU HỨNG

[THƠ]

Mộ Hoa

PHÚT GIÂY NGẪU HỨNG

Tác giả: Tiểu Lục Thần Phong

Bạn văn nghệ xuất bản lần thứ nhất, 2020 tại Hoa Kỳ

Bìa và trình bày: Uyên Nguyên

ISBN: 978-1-67801-201-4

© Tác giả và Bạn Văn Nghệ.

m ụ c l ụ c

[I]

Mộ Hoa

[II]

Phút Giây Ngẫu Nhiên

HÀI THÊU HOA
VỚT TRẮNG
HƯƠNG THÂN
SƯỜNG SAO
LẠNH LÒNG LỢ
QUA LÀN KHÓI
NGỘ
VÔ MINH
MỘT LẦN THÔI
VÔ TẬN
PHONG TRẦN NHƯ AI
TƯỜNG
RẺ KHINH
NGƯỜI CHỈNH CHU
ĐÃ TỪNG VẬY SAO
CHỮ TÂM

HIỆN HÌNH LIÊU TRAI
GẮ KHÙ KHỜ
QUỖNH HƯƠNG
NHƯ CHƠI
THỦY TIÊN
THỦY TIÊN (2)
HOA ĐÀO
CỐI CHIÊM BAO
ĐƯỜNG
DỄ THƯỜNG THIẾT THA
CHUYỆN MƯỜI NĂM
CHUYỆN MƯỜI NĂM (2)
CHÀO NHAU
CHÀO NHAU (II)
EM VỀ
CÀ PHÊ MỘT MÌNH
ĐẤT NƯỚC TÔI (2)
BIỂN CHẾT
VỀ ĐÁU
ĐẤT NƯỚC TÔI (6)

ĐỒ BÀN
ĐỜI DẤU PHONG TRẦN
ĐỜI DU TỬ
ĐỒNG CẢM
EM CÓ BIẾT
EM Ở ĐÂU GIỮA MÙA ĐÔNG
EM Ở ĐÂU GIỮA MÙA ĐÔNG (2)
EM NHƯ MỘT THIÊN THẦN
EM ƠI MÙA LẠI LÊN
EM ƠI MÙA LÊN RỒI
EM VỀ MANG CÁ THỦ SANG
HẬU VALENTINE
KỂ CHUYỆN THÁNG NĂM QUA
LÁ VÀNG VỀ CỘI
LÒNG CHẮC NHỚ
MẸ ƠI THÁNG CHẠP ĐÃ VÀO XUÂN
MẸ VỀ QUÊ
MỘNG MIÊN TRƯỜNG
MỘT CỘI SƠN HÀ
TÌNH VẮN VĨNH HẰNG
CÒN THAO THỨC TÌNH

THẾ LÀ DƯ ÂM
MÙA ĐÔNG HẢI NGOẠI (2)
MÙA ĐÔNG HẢI NGOẠI
MÙA ĐÔNG THÀNH ẤT LĂNG
MÙA HẠ CHIỀU PHƯƠNG NGOẠI
MÙA HẠ THÀNH ẤT LĂNG
MÙA XUÂN EM ƠI
XUÂN SẮC BIẾC HỒNG
THỦY TIÊN
CÚNG DƯỜNG
THƯA RẰNG
MỪNG XUÂN
MẮT NGÒI THIẾT THA
THIÊN TÌNH SỬ
MÙA XUÂN GIỮA CON ĐƯỜNG
MÙA XUÂN SON SẮC VĨNH HẰNG
NẮNG HẠ
NẮNG VẼN HẠNH HAO
NGỌN ĐÈN HỘT VỊT
NGƯỜI VỀ VỚI ĐẤT
NHỮNG CON TÀU RỜI BẾN NƯỚC

NHỮNG GIÒNG SÔNG MUÔN ĐỜI VẼN CHẢY
Ở NGOÀI NGỮ NGÔN
SAY TRỜI VIỄN XỨ
TRĂNG HỜI
TRĂNG HẢI NGOẠI (2)
TRĂNG HUYẾT
TRĂNG HUYẾT (2)
TRẤY HỘI NƯỚC NON
MÙA BẤT TẬN
TRỞ THÀNH TRANG THƠ
TỰ DO
TƯỜNG NHỚ TÔ THÙY YÊN
VỀ ĐÂY EM TRẤY HỘI NON SÔNG
VĨNH HẢO
VĨNH VIỄN LOÀI HOA TRẮNG

Lời Tựa

Thế là xuân về, muôn hoa rực rỡ, sắc hương ngào ngạt. Em vui trẩy hội, thướt tha áo lụa, mắt biếc rạng ngời, má đào hồng thắm. Gã du tử ngẩn ngơ giữa đời, lòng tự hỏi:” Xuân về em trẩy hội hay em trẩy hội mà xuân sang?” lòng tự hỏi lòng, làm sao mà phân biệt được đây? câu hỏi ngàn đời của những gã du tử làm thơ.

Xuân sắc biếc hồng, hạ xanh cây cối, thu vàng lá bay, đông trinh bạch tuyết, bốn mùa luân phiên thay đổi, trời đất giao hoà, lòng người hứng khởi là nguồn cảm hứng bất tận cho thơ. Người ta bảo hiện nay lạm hát thơ, ừ thì có nhiều thật nhưng chẳng sao cả. Có mặt đất rộng thì mới xuất hiện cây cao bóng cả, mới biết đỉnh núi mù sương. Giữa biết bao sỏi đá, biết đâu sàng lọc ra sẽ nhặt được viên ngọc long lanh. Gã du tử rong ruổi miền phương ngoại, xa nguồn cội nhưng suối nguồn vẫn chảy tràn trong tâm tưởng. Cội rễ quán quýt trong từng ý. Cội nguồn là nguồn cảm hứng cho gã du tử làm thơ, khi sợi tơ tâm hồn rung lên thì viết xuống, viết hối hả, viết cấp tập kéo sợ không kịp thì ý sẽ tan. Cuộc sống rộn ràng tất bật cũng không làm cho tâm hồn gã chai sạn được, ấy cũng nhờ ý thơ, mộng thơ, tình thơ, tâm thơ vậy!

Người ta vẫn tranh luận:” Nghệ thuật vị nghệ thuật”, “ Nghệ thuật vị nhân sinh”, làm sao mà có thể phân biệt rạch ròi, chia chẻ nghiệt ngã như thế được! Gã không có mục đích, chẳng biết giới

hạn, cũng đâu biết khái niệm phân chia, không định đề mục... Khi cảm hứng dâng cao thì tuôn trào ra đầu ngọn bút, có thể viết ở nơi làm việc mưu sinh, có khi ngồi một mình ở quán cà phê, khi dạo chơi trong thiên nhiên, thậm chí ngay cả lúc lái xe.

Con người ta sinh ra ai mà không yêu quê hương đất nước của mình, ai mà không tự hào về Dân tộc mình, ai mà không thương cha mẹ mình, rồi còn bao nhiêu mối thâm tình khác: tình yêu nam nữ, tình bạn bè thân hữu, tình yêu thiên nhiên... Khi cảm xúc bay bổng thì viết ra, làm sao định đề mục phân chia vị nghệ thuật hay vị nhân sinh? Đất nước mình hư hao, dân tộc mình khổ đau, quê hương mình nhiều hiểm nguy vì quan quyền vô minh, tham lam, tàn độc... người nghệ sĩ phải lên tiếng nói vì dân, vì nước tất nhiên phải sử dụng nghệ thuật mà thể hiện, vậy thì làm sao mà phân biệt “Vị nghệ thuật” hay “Vị nhân sinh” đây?

Cái đẹp vốn mong manh nhưng hiện hữu, ca ngợi cái đẹp thì đã bao hàm nhân sinh trong đó, đề cao nhân sinh tức cũng là cổ vũ cái đẹp!

Cuộc sống hôm nay quay cuồng trong cơn lốc của thời đại khoa học kỹ thuật, kỹ nghệ, điện toán... phát triển cao độ. Con người sống với mạng ảo, thế giới ảo, mạng xã hội... văn hoá đọc dần dần mai một, sự thưởng thức nghệ thuật, văn chương, ca từ... cũng suy vi. Khoa học kỹ nghệ cho con người đời sống vật chất tiện nghi, thoải mái nhưng nó không thể thay thế tâm hồn được. Con người có cả phần thân xác và tâm hồn, thiếu một thì hỏng, nghiêng lệch một bên thì hư. Đời sống hôm nay dù có hiện đại như thế nào đi nữa thì khi đọc một bài thơ hay, xem một bức tranh đẹp người ta vẫn thăng hoa như thường. Không thể bảo cuộc sống hiện đại thì cái đẹp hiện đại đẹp hơn cái đẹp cổ điển, không thể bảo mặt trăng

hôm nay đẹp hơn mặt trăng ngàn năm trước, càng không thể nói tình yêu hiện đại hay hơn tình yêu muôn năm trước!

Cái đẹp dù mong manh nhưng hiện hữu trong từng khoảng khắc sanh diệt. Gã du tử ca ngợi đất nước mình, đau với nỗi đau dân tộc mình, hoài vọng về nguồn cội tổ tiên, tự hào về cha ông, ca ngợi tình yêu, tình đời... Thơ viết bằng cảm xúc thật, chữ nghĩa không bóng bẩy, thiếu trau chuốt, vụng bầy tỏ... nhưng tất cả đều lưu xuất từ trái tim.

Gã du tử dù có rong ruổi chân trời góc biển vẫn nhớ về quê hương nguồn cội, hình bóng mái chùa, bến nước, giòng sông, tiếng chuông chiều... vẫn lung linh trong tâm tưởng. Vầng trăng trên những đô thành hiện đại, hào nhoáng vẫn lung linh không khác gì vầng trăng cổ tích tự ngàn xưa.

TIỂU LỤC THẦN PHONG

Ất Lăng thành, 3/2020

1

*Em vui phố hội thấp thành
Bỏ quên công việc đã đành trăm năm
Một hôm nguyệt bạch đêm rằm
Phất phơ giữa chợ thì thềm tiếng to*

*Đỗ đêm lạc bóng trăng mờ
Tàn canh bước nhỏ đi về với ai
Nơi sương ướp lạnh hình hài
Thương sao vò hạc rạc ròi dáng hoa*

*Từng đêm tựa điểm đàn ca
Em cao tiếng hát người ta lấy làm
Cuộc vui bất tận không ngừng
Phong trà mờ tỏ đồ chường còn say*

*Yêu qua cười mắt đầu mày
Phấn son đường hầy hao gầy vài phôi
Tiếng lòng đồng vọng tương lân
Nhớ người xưa ấy mấy lần thiết tha*

*Em về phố hạ vàng hoa
Nằm trong gác vắng nhìn ra nắng chiều
Nhớ nhung lòng thấy xiêu xiêu
Thương người ta cũng phải điều đó đang*

*Minh rong ruồi giữa con đường
Mặc đời bời xòa chưa tàn cơn mơ
Một hôm phố chợ tỉnh cờ
Gặp người thanh vẫn chưa hề lui hao*

*Vẫn xanh mắt biển mù đèo
Bây giờ mình lại lòng nao nao lòng
Kể từ học lý sắc không
Tuồng tỉnh đã người bụi hồng đã vui*

*Mặc tình sơn thủy rong chơi
Cơm chùa cháo chợ nửa đời lữ hoan
Tào Khê nước chảy đá mòn
Mà con đường cũ hầy còn rong rêu*

*Tối đời nhau một chữ yêu
Cổ tay buộc sợi chỉ đầu môi mai
Nó ăn duyên nợ hình hài
Nhan nhau vì chút tình ngoài luyện thương*

*Giúp nhau trong cõi vô thường
Đầy nhau trong nỗi đoạn trường khổ đau
Ngàn xưa cho đến ngàn sau
Tóc xanh hay đã bạc đầu chưa thôi*

*Từng vô lương kiếp luân hồi
Một chiều nằm dưới chân đời hoa mơ
Nào ai biết có tình cờ
Mà sao ta lại bây giờ gặp đây*

*La gì đêm sắc mê say
Mình còn lặn đờn tháng ngày xanh xao
Này em phong vận mù đào
Mãi mê cuộc lữ thưở nào còn nguyên*

*Thường sao ước học em hiền
Tình không trọn vẹn để phiền cho nhau
Đành thôi nước chảy qua cầu
Làm sao ngăn được sắc màu bể dâu*

*Mình về tắm bên giang đầu
Nước xuôi trôi hết dãi dầu nắng mưa
Thủ thàn nguồn mạch xa xưa
Mắt lòng như thuở mình chưa biết gì*

*Nguyên sơ một cõi xanh rì
Leo lên đồi cũ ta thì ngủ quên
Mơ hồ chẳng rõ họ tên
Ngỡ như sống lại một miền thiên thai*

*Chợt nghe thương thương hương lái
Thành tâm cung kính Như Lai pháp tòa
Linh Sơn này hội Pháp Hoa
Một bầy bạch hạc bay qua giữa trời*

*Ôa Bà mình vẫn rong chơi
Đầu mê vẫn nhớ về nơi cội nguồn
Vâng lời học một hạnh lương
Sắc không chẳng ngại còn buồn nỗi chi*

*Đêm ngày nướng nấu từ bi
Độc lòng dành lễ quy y Phật đời
Này em có biết chăng là
Trùng trùng duyên khởi hằng hà duyên sanh*

*Tài hoa phát tiết tình anh
Đêm cao tiếng hát giữa thành bay xa
Đập đầu công tử đại gia
Say nhan sắc với phiếm ngà tuyết lưân*

*Này em có gã phong trần
Môi tình tri ngộ tình thần tuyết băng
Giương hò ca giữa đêm trăng
Tối rồi có quân vẫn hằng thiết tha*

*Nhớ người rời đất trồng hoa
Nở ra biển cả sơn hà ngoại phương
Thảo nguyên vàng sắc hoa đường
Mở ra bát ngát vô thường đẹp sao*

*Vô cùng đất rộng trời cao
Mà lòng chật hẹp người đau đớn người
Máu sinh vất vả ở đời
Nhọc nhằn không cần được lời hoan ca*

*Kể từ mình cách chia xa
Em về phố thị giảng hòa vẫn xanh
Tuyệt trừ quyền rũ thấp thành
Giấc mơ ngày trước cũng dành vậy thôi*

*Nước non lãng lờ cát bồi
Mây phen gió bụi đời đời biết bao
Cỏ đồ nhiều nổi bụi hươu
Uông sao xương trắng máu đào đồ ra*

*Hồi hồn cố quốc ông cha
Linh thiêng phù hộ sơn hà nước non
Một mai cố quận hãy còn
Lại về rong ruổi lời mòn ước xưa*

*Ráp rờn hoa nắng ban trưa
Ngày vui bắt lên đêm vừa trăng lên
Đốt hương lay tạ miếu đền
Dầu bao biển động vẫn bền đức tin*

*Nhìn thiêng quốc tổ vẫn linh
Người trong quốc độ vẫn linh chưa chán
Một ngày lòng lại thành thương
Em về đồng nội ao vàng thướt tha*

*Sang xuân đời sắc hoa cà
Đặt làn da thỏ bên lò Phật thân
Tâm dòng suối mát trong ngàn
Lạc an em nhẹ tâm thần phi phương*

*Lên non viếng đòng huyền không
Một trời bát nhã mây lồng trước sau
Cát tường vân tỏa năm mùa
Nhạc vàng lãnh lót tì đầu bay về*

*Tương còn cảm giữa sơn khê
Vết chân hành cước bốn bề nước non
Mơ thiền sự mộng chưa tròn
Bởi mình năng nổi phần sơn mê đời*

*Đêm mơ lấy nụ em cười
Ngày thao thức học lấy lời Tâm kinh
Bước ràng trong cuộc tử sinh
Thời thì ta lại với mình thiết tha*

*Ru đời thành thói em ca
Nói vắn thơ ấy rằng ta on đời
Một hôm nguyệt hiện giữa trời
Dư hương phảng phất phải người liêu trai*

*Mảnh mai thanh vận hình hài
Đọc thơ ta ở bên ngoài vườn khuya
Chẳng còn ngần ngại cách chia
Nói lời diễm tuyệt ai kia ấm lòng*

*Cũng trang môi đỏ môi hồng
Bởi tình chẳng đứng lơ dờng tử sanh
Vẫn còn phất liểu tình anh
Say thơ về giữa đêm thanh cõi trần*

*Lạ gì đồng khí tương lân
Lời ra lại nổi câu thần ca ngâm
Thương người lỡ vận thưng trầm
Khuyên người nghe lấy pháp âm hải triều*

*Cửa không nường nâu sớm chiều
Một mai buồn đứng là siêu thoát vòng
Mình trong một cõi bụi lòng
Nó còn nặng nợ đeo bông cúc thân*

*Họa کیا phước nọ mấy lần
Duyên còn tình lỡ dở gần dở xa
Mùa xuân ngọt ngọt sồn sồn
Cảnh hoa lay khẽ Sa Bà nguyên số*

*Mà con bướm mộng tình cờ
Rập rờn ở giữa bên bờ hương quan
Em về dự hội hoa vàng
Đố phường tao tác to đàn lặng im*

*Rồi mùa hạ tím hoa sim
Nhỏ người khước khước tiếng chim lặn dần
Nhỏ khô máu lệ bao lần
Tiếng kêu còn vọng dưới tầng mai mơ*

*Lưng đời lan trắng tinh cờ
Dưới đầm sen nở bốn bề ngọt hương
Càng toan hùi để càng đường
Nghĩ thôi ngồi xuống vệ đường tinh tâm*

*Mồ hồ đồng vọng pháp âm
Niệm này vượt thoát thàng năm vi trần
Một vùng trời đất thanh tân
Nỷ hoan nhẩy múa bất thần cường ca*

*Mang bầu rượu của giang hà
Em về giang hạ la đà hoa bay
Trong lầu cỏ cuối chân mây
Năm chơi chẳng đợi đến ngày sầu đau*

*Bàn tay nắm lấy cho vừa
Mình bên nhau kể chuyện xưa hoa quỳnh
Ông vua một dạ chung tình
Dẫu bên mình có cả nghìn giai nhân*

*Trái tim này mãi thanh tân
Nên quỳnh chỉ nở một lần giữa đêm
Dịu dàng thương thường hương thơm
Tuyết tràn hoa hiện êm đêm thiết tha*

*Giữa trần em hiện dáng hoa
Người say chung cuộc dưới tà dương luy
Mang quân ra trận biên thù
Thanh gươm giữ biết có gì đời nhau*

*Nghìn năm non nước xanh màu
Một ngày đủ để bạc đầu nhờ nhưng
Một trang nam tử anh hùng
Giang sơn một gói phù dung một cảnh*

*Nàng là quốc sắc đã đành
Chàng là tri kỷ nên thành mộng xưa
Thình lình trời đổ cơn mưa
Mình ra tầm mắt lòng vừa ước ao*

*Ngày thơ té nước năm nào
Vui sao sống lại đục dào tuổi thơ
Nửa đêm bày một cuộc cờ
Thắng thua chẳng luận chỉ chờ giao hoan*

*Ngày mai biển cạn non mòn
Vô thường dầu bể vẫn còn đêm nay
Hương tình nồng ấm mê say
Nỗi tình quên quýt dần dần đã quen*

*Lết leo như thẹn ánh đèn
Trăng lồng trước ngõ ngả nghiêng lá cành
Cuộc vui thường chốc tàn canh
Mai em về lại thị thành đơn đũa*

*Rồi từng đem lại say sưa
Độc hơi ca hát cho vừa thể nhân
Mùa thu từng thường về gần
Đàn chim đi trú rợp từng trời mây*

*Minh xa cố quán thảng ngày
Tức lòng mong mỗi đong đầy tâm tư
Đã đành cái lý chơn như
Nước từ vận hiểm người từ mệnh số*

*Nghiep van von bac nhu to
Mau sinh lan dan ngan ngo cho doi
Biet ai ma to lay loi
Nho nguoi lau lac hon muoi tam nam*

*Trung thu mở hội hôm rằm
Nhanh lắm phượng phất khởi trằm bay lên
Bảo rằng văn tử ôn đôn
Thì gây hậu nghiệp để nên lũy tàng*

*Vàng thu nhuộm đỏ lá rừng
Nhỏ người trong cuộc nửa chừng dở dang
Tôi nghe bộ lạc da vàng
Cởi voi ra trận ấy toàn mỹ nhân*

*Trên đầu ngũ sắc phù vân
Nhịp nhỏ quân sớ dưới chân bụi lông
Sấm vang chớp giật cầu vồng
Giấc tan về lại khuê phòng điểm trang*

*Tóc xanh cời đóa hoa vàng
Niêm y thoa thướt rõ ràng đẹp sao
Môi huay rường phận má đào
Mà tài thao lược anh hào phải ghen*

*Nửa đêm giông trống chong đèn
Thảo thư viết lịch lời truyền gọi quân
Xếp ngày hoa nở chào xuân
Vào thành mở tiệc tẩy trần khao binh*

*Nước non mừng hội thái bình
Anh hùng thực nữ như hình ngọc rêu
Nàng ra dùng điệp đợi chờ
Phải rằng trông lấy người thơ năm nào*

*Sơn hà đất rộng trời cao
Nhờ người đã diệt biết bao nhiêu tinh
Ngoài thì vui với quân binh
Mà trong mình lại thương mình lẻ loi*

*Mưa xuân này lọc đêm chời
Nàng ra bờ suối lững ngời rửa chân
Cỏ con cứ lội lại gần
Vây dưới rồi lại tản ngàn nơi đi*

*Nàng về nhuộm mắt vu quy
Lệ rơi theo nhịp trống thì thùng vang
Mưa xuân biếc lá hoa ngàn
Sư về phò hội pháp đàn Dược Sư*

*Truyền thừa đặc pháp chơn như
Khởi động bát như suối từ đại bi
Mong đời vẫn chẳng thất chi
Là hoa đóm cả có gì bền lâu*

*Sống vui cho chi niềm đau
Ấy là vọng tưởng nhuộm màu vô minh
Về xem xóm chợ cùng đình
Nhớ non nước tổ tiên mình đang nên*

*Tâm linh ngự ở miếu đền
Mấy ngàn năm trải vầng nền quốc gia
Thái hòa vạn lý đường xa
Vong về cố quận vẫn là cháu con*

*Mùa xuân non nước hãy còn
Vẫn say qua lại vương trên cửa xưa
Bây giờ mình lại đến đây
Tay cầm tay để cho vừa nhớ mong*

*Mùa xuân cắt bước ra đồng
Đất trời hoa nở hay lòng nở hoa
Lên chùa lay tạ Phật đài
Tủ bìn gia họ mẹ cha thâm tình*

*Mình ngồi xuống tụng Tâm kinh
Quay về bên gác hữu tình chúng sanh
Này đây một niềm tâm thành
Niềm vui hỷ duyệt an lành phút giây*

*Như lai hiện tại đi đây
Tổ sanh cũng một đêm này mà ra
Thiền đang đưa ngược đầu xa
Cội nguồn hiện tượng ấy là tại tâm*

*Thái bình vọng hải triều âm
Mười phương trời giữa thừng năm chưa từng
Thương người thắm lẫn người dưng
Cùng chung một cuộc tương phùng hôm nay*

*Mai kia bất luận là ngày
Còn duyên gặp lại còn say đắm lòng
Thăm năm trong cuộc bụi hồng
Mình mà biết đủ mình thương dơng liền*

*Chỉ là khách viếng rừng thiền
Mà tâm đã chạm được miền hỷ hoan
Dù cho nguyện ấy chưa tròn
Thì đời mình cũng chẳng còn tiếc chi*

*Bỏ thành tài lúc ra đi
Mười lăm năm lễ quai thì xuân xanh
Tình nào cũng rất mong manh
Tạ tan vạn pháp giữa ranh giới này*

*Sống là vui với hôm nay
Ngày qua đã diệt đùng cay đắng nhiều
Mai thì xa biết bao nhiêu
Mùa xuân xanh biếc giữa chiều ngoại phương*

*Một đêm say chón vữ trường
Quay trong tiếng nhạc ngỡ dường quên thân
Cổ cao ba ngàn trắng ngàn
Thịt da thơm nức áo quần đẹp sao*

*Nổi lên như một vì sao
Người người mê đắm ước ao một lần
Tạ từ mùi mực xa gần
Chỉ duy một gã tình nhân tồn thời*

*Người đi du chưa thấy về
Vẫn còn đây nửa bài thơ năm nào
Hay tin xúc động đạt dào
Giương hồ lãng tử nao nao tác lòng*

*Nửa đời phượng ngoài rười rưng
Buồn vui giữa chốn bụi hồng đã lâu
Lạ gì công cuộc bể dâu
Mà đường như hãy còn đau đơn đời*

*Đẹp sao đôi mắt em cười
Sương thay thềm hiếu không lời đầy đũa
Đã từng năm tháng nắng mưa
Mà mình những ngỡ như vừa hôm qua*

*Tôi qua phố thị hôm nào
Chao ơi gái đẹp mà đào mắt xanh
Bước đi mà dạ không đành
Đêm về đột nền viết thành trang thơ*

*Chuyện xưa có một gã khờ
Ôm vò say giữa bốn bề khen chê
Mà tâm tính đến không ngờ
Vào thành vua triệu đợi chờ bấy lâu*

*Vui mừng cầm lấy tay nhau
Bỏ qua thân phận lệ châu lệ ngời
Rằng vua hạ chỉ tức thì
Lệnh bài tron kiếp muốn gì được ban*

*Ngựa xe võng long xênh xang
Tiệc bầy giữa trại hoa vàng mở ra
Rộn rịp rượu ngọt đàn ca
Câu thần thi hứng biết là bao nhiêu*

*Rang ngày còn hãy liêu xiêu
Thấy mình nằm giữa tấp lều cỏ lương
Mộ hoa xanh biếc vệ đường
Nói đầu phảng phất như đường phấn sơn*

*Viếng thiền sư ở trên non
Đào hoa là số con còn đã mang
Đạo tâm dù có vầng vầng
Nem ra lập đàn con đang nghiệp vẫn*

*Sao bằng vui với gió trăng
Rừng thien muon thuở vãn hường hỷ hoan
Về thành xuân vẫn hây còn
Thương người cố quận chưa tròn ước xưa*

*Bước đường hoa rụng sầu đũa
Biết bao giờ nổi lại mùa nguyên sơ
Cuộc trăm năm lại tình cờ
Gặp người trẩy hội bên bờ vàng hoa*

*Chắp tay dành lễ Phật đà
Lòng lâng lâng nhẹ thái hoà lạc an
Đặt trời một cõi thành thương
Giương hà một giải rõ ràng biếc xanh*

*Trong ngoài chung một ngọn ngành
Vô minh chui lấm mà thành cách xa
Cơ đồ này của ông cha
Mưu đồ vương bá mà ra nổi này*

*Từ xa cố quận thường ngày
Nửa đời đã quai lòng đầy thiết tha
Con tim nửa ở lại nhà
Nửa rong chơi ở biển hà ngoại quan*

*Bao nhiêu bướm trắng hoa vàng
Tuyết lạnh mộng vẫn chưa tàn cơn mơ
Quan hoài một lối đi về
Một ngày chung cuộc bốn bề hoa bay*

*Thương nhau xin nhớ lấy ngày
Trời đầy hoa rải đất đầy chim ca
Em còn say hội hào hoa
Đưa nhau một cuộc biết là mất nhau*

*Hồn hoa vẫn giữ nguyên màu
Mai kia về bên gương đầu gặp nhau
Đành rằng kẻ trước người sau
Có gì đâu
có gì đâu
có gì*

*Phiên bia rêu đá xanh rì
Hè trường mây cuộc còn ghi tường thành
Cổng lầu rày đá mai danh
Đền đài xưa hơ mảnh sành dưới chân*

*Cờ lau pho phứt trắng ngàn
Làm nên một cuộc phong trần kinh thiên
Quốc gia kết lại một miền
Lập nên nghiệp đế đầu tiên nước nhà*

*Thăng trầm giặc giữ con qua
Nổi hai triều đại ấy là giai nhân
Quyết lòng gác lại tình thân
Long bào trao kẻ giành phần nước non*

*Thành xưa bia đá dấu mòn
Mà trang sử sách vẫn còn mãi ghi
Bãi dâu bát ngát xanh rì
Cuốn theo ngọn gió xuân thì vi vu*

*Nón xa khuất bóng sương mù
Giữa đời lặn lội kẻ tù cuộc chơi
Sầu lên man mác trùng khơi
Nửa đêm ngồi đây nhớ người chép thơ*

*Này em rằng tự bao giờ
Rong chơi mãi vẫn hướng về một phương
Dù gì lòng vẫn vẫn vương
Như mùa xuân cây hoa đường vẫn vàng*

*Cánh con bướm vỗ trên ngàn
Sóng xao lay động địa đàng tuyết mai
Bước hành cước để trần vai
Sứ về cố quốc quây hài thong dong*

*Cối lau đập sóng qua sông
Tiếng đàn sô rô thoát vòng tử sinh
Ngày xuân non nước thái bình
Sông hoan tụy lạc thấy mình cường ca*

*Này em có biết rằng ta
Một lần tình lỡ cũng là tình chung
Ngày xưa có giữ anh hùng
Thật có lẽ vẫn lên rừng đốt than*

*Tài hoa kiếm khách cung đàn
Múa đờn lân đờn hồng nhan lục phiến
Hành trang chỉ nụ cười hiền
Vào trong nguyệt đờng vẽ truyền thần tranh*

*Nửa đêm hiện ánh sao xanh
Hồng em mặc hoa thêu bướm bay
Nhẹ nhàng đầu ở trên tay
Của ngoài chành chiếc đẹp thay trắng vàng*

*Giấc hò điệp vẫn chưa tan
Bến bờ đồng vọng mơ màng tiếng ca
Lời kinh vang đến ngàn hù
Lung lay nhật nguyệt Sa Bà tung linh*

*Này em một cuộc đời tình
Thời gian lãng đãng như hình khói sương
Gặp nhau một cõi vô thường
Ba ngàn thế giới một phương ngóng về*

*Rừng hoa hẹn lấy câu thơ
Mai này cố quên bốn bề ly hoan
Mình về trẩy hội nước non
Chè thơm đâu cũ hỡi còn đâu đây*

*Vui mừng mà mắt cay cay
On đời mình cũng có ngày phải phờng
Thiệt tha biết mấy to lòng
Cuộc chơi bất tận ở trong đất trời*

Tiểu Lục Thần Phong

Ất Lăng thành, 9/2019

Phút Giây Ngẫu Nhiên

Hài Thêu Hoa

*Em chưa về với ngọn ngành
Mùa xuân đã bắc trên cành hoàng mai
Thời thơ là áo lụa dài
Giữa thành tháp thương gót hài thêu hoa*

Vết Trăng

*Một ly rượu đỏ đủ vừa
Ngày trong biển biu đêm thâu dai hương
Vị chường chường đứng tinh trường
Thò tay xuống nước loan đường vết trăng*

Hương Thân

*Nửa đêm nằm mộng giật mình
Cường cơn thối khoai cấy tình giao hoan
Đá lăn lơ lửng núi non
Rạng ngày ra vẫn hây còn hương thân*

Sường Sao

*Màu sinh viết vở nhạc nhân
Đôi bao tình lúc nười thên với đời
Chợt nhiên em đến nói cười
Đường trần khổ vắng người sáng sao*

Lạnh Lùng Lơ

*Gặp nhau cất một tiếng chào
Ta - người hoàn lạ ai nào một chi
Vậy mà cũng có đôi khi
Lạnh lùng lơ
chẳng nói chi nữa lời*

Uông

*Ông thầy áo vải cơm chay
Cốc keng chuông mõ thưng ngày kẻ kinh
Đàn oan, nước loạn mực linh
Phật cười ưỡng cả công trình bấy lâu*

Qua Làn Khói

*Tôi xa cố quận mấy mùa
Ngày xuân lễ Phật lên chùa ngoại phương
Nghìn trùng cả Thái Bình Dương
Qua làn khói thấy quê hương hiện lên*

Ngộ

*Hoa đào nụ hỡi còn non
Cung trời hỡi ngoại hỡi còn tuyết băng
Gặp người giữa chợ ngộ rằng
Mưa xuân chẳng nề vẫn hường hỷ hoan*

Vô Minh

*Con chìm nhỏ đầu bên mình
Lưu lo nó hút vô mình tháng ngày
Vàng tu nắng nó kiếp này
Gã khờ ngo ngẩn còn say men tình*

Một Lần Thời

Một lần thời như em ơi

Một lần thời đã đã đời ước ao

Một lần đong vòng tròn sao

Một lần thời lại mãi sao một lần

Vô Tân Tưởng

*Tôi chơi phố chợ thì thành
Trái xinh gái đẹp để dành cho ai
Tiếc thân nường nọ hình hời
Tặng vô lân láng nhen hời tử sanh*

Phong Trần Như Ai

*Của này chẳng đáng một đồng
On người nghĩa trọng vàng ròng một cân
Váy nên mời phải nợ nần
Già không cắt cũng phong trần như ai*

Tường Chàng

*Tường chàng rất mực tinh anh
Hiền dã một miếng táo xanh chua lè
Nhả ra sự chùng cười chế
Nuốt vào chường đắng mà lè túi lòng*

Rê Khinh

*Ông trùm nhiều sự đời ren
Tham lam, ích kỷ, nhò nhem với đời
Nói năng thô lỗ ác lời
Ngồi cao quốc chủ nhưng người rê khinh*

Người Chinh Chưu

*Bão mưa da thịt đời tiền
Bao nhiêu ché trích xô xiên nạng lều
Đêm qua nhảm nhỏ chơi bời
Sáng nay đao mao ra người chinh chưu*

Đã Từng Vậy Sao?

*Rốt ly vang đỏ bị mừng
Mấy mươi năm là đã từng vậy sao
Ừ thì chẳng đờn đưa nhau
Thưa rằng quên đã lâu lắm rồi*

Chữ Tâm

*Thưa rằng chữ lấy tâm chơi
Vầng trăng khuyết nửa giữa trời ba sao
Mở ra muôn vạn lời vào
Ấy là tất cả lại nào có chi*

Niên Hình Liêu Trai

*Vũ trường dậm dật xếp hình
Đèn màu quang láng hiện hình liêu trai
Thanh thanh vờ hạc hình hùi
Đầu không duyên nợ vẫn hoài ngân ngo*

Gã Khù Khờ

*Tâm tài khó cạn mạch nguồn
Mèo meo chủ nghĩa bướng lười thơ
Trần gian có gã khù khờ
Mấy mươi năm lẽ chưa hề lĩnh ra*

Quỳnh Hương

*Một lần thôi giữa đêm thanh
Trăng trong bạch ngọc mây nhưn hương
Gặp đây giữa cõi vô thường
Mai này xa cách muôn phương đất trời*

Như Chơi

*Sao em cười mắt cười mà
Sắc không hiểu thế mà ta lên thơ
Mấy ai học được chữ ngờ
Trăm năm đời lấy một giờ như chơi*

Thủy Tiên

*Ô hay năm bạc chén vàng
Thủy tiên rục rở mùa sang sớm này
Mình già mà chẳng kịp hay
Sao còn dẫu để lòng say sắc trần*

Thủy Tiên (2)

*Đầu mùa áo lụa xanh sang
Trăng trong bạch ngọc nắng vàng vương thôn
Cung đường Thiên Thê Thiế Tôn
Hương là lời kể vô ngôn giữa trời*

Hoa Đào

*Cười đong đai rộ hoa đào
Mùi chùa hài ngoại nao nao lác lác
Mưa lên xuân sắc bức lòng
Một cung trời mộng giữa giòng từ sanh*

Cõi Chiêm Bao

*Em là một cõi chiêm bao
Sương pha tuyết phủ mù sao xuyên lòng
Ngân ngọc du tử giữa giòng
Đời xanh sao làm lại hồng ước mơ*

Đường

*Đường đời làm nổi ngược xuôi
Đường tình mấy cuộc khúc cười đau mang
Đường vào đạo cả thành thương
Đường trần em nhớ đời vàng biết nhau*

Dệ Thường Thiết Thoa

*Cười mùa hạ hái hoa sim
Ngọt hương đồng nội con tim tím màu
Chân đời nước suối chảy mau
Mùa qua mùa có gì đâu có gì*

*Núi non cây vẫn xanh rì
Nhà em lặn lội quả thì xuân xanh
Hò còn là chuyện đũa đánh
Đa đoan duyên nợ mà thành vòng niên*

*Tôi em nở nụ cười hiền
Tôi như lạc tận cõi thiên ban sơ
Mùi vui hoa cỏ đâu bờ
Mình ngộ ngẩn làm có ngộ gì không*

Nước non làm chuyện đau lòng
Dân tình oán thán ngập trong đất trời
Đã sinh ra phận con người
Minh sao có thể kể đời đời em

Giặc Tàu xâm thực ngày đêm
Nhiều nhưng thể sự ruột mềm máu sa
Quang sơn này của ông cha
Trong ngoài châu quận vẫn là con dân

Cưỡi mùa hạ những làn ngàn
Nà nhau đến rặng vẫn gần gũi sao
Tình này say đắm biết bao
Dù rằng chẳng đến đưa nhau tháng ngày

*Cung trời hạ xuống mây bay
Nền nhà thanh khiết đêm nay hoa quỳnh
Phù phong khách vẫn rời tình
Nửa đêm lặng lẽ một mình thế thời*

*Này em ta chứa một lời
Nhà trong tâm sự một trời duyên thương
Dở dang ở giữa con đường
Đi về lần đầu dễ thương thiết tha*

Chuyện Mười Năm

*Mười năm xuôi ngược đường trần
Người trong thiên hạ chưa lần vướng thẩn
Nhọc nhằn lắm một niềm tâm
Đã bao lần lâu chưa làm em oi*

*Mười năm lận đận ở đời
Nói năng chẳng đặng cất lời đồ dang
Đồ duyên đồ thọ lẽ làng
Bỏ thân thật bề chu toàn áo cơm*

Mười năm chẳng trọn thảo thơm
Một cung trời mộng nhiều đêm giết mình
Trần thân vất vả mưu sinh
Mà lòng ôm ấp chút tình đũa đũa

Mười năm giấc mộng chưa tròn
Mai mười năm nữa có còn gì không
Dấn thân trong cõi bụi hồng
Thời thì trôi cả theo giòng nước xuôi

Mười năm thương nhớ khôn người
Một ngày buốt mấy buồn vui kiếp người

Chuyện Mười Năm (2)

*Mười năm tâm lực phân kỳ
Nói lòng mình có nhớ gì tiếc chường
Thật thừ thừ một lời rằng
Trăm ngàn không đến vạn lần cũng không*

*Mười năm vất vả nhọc lòng
Nhuân thì đánh mất xương giong tử sinh
Thế mà da vẫn dính mình
May ra còn một chữ tình nguyên sơ*

*Tử con mộng mị giữa đời
Nhìn nhau chẳng đặng không lời mà đau
Tháng ngày thấm thoát qua mau
Có gì đâu có gì đâu có gì*

Bất cần dùng vẻ làm gì
Mà trong gan ruột vẫn thì xuân xanh
Cuộc chơi mình vẫn độc hành
Nhớ dùng duyên nợ đã dành em ơi

Những thì hun hút chơi với
Mình chìm đến tận đáy đời nhân gian
Sầu lên chót vọt ngút ngàn
Mà mình lặng đứng chưa tàn cơn mê

Lẻ loi chẳng lối đi về
Lạc lối ở giữa bốn bề người dưng
Này em mình vẫn chưa từng
Một lần trọn vẹn lệ mừng sự hoan

Chào Nhau

Chào nhau buổi sáng đầu ngày
Mở ra tron vẹn phút giây hiện tiền
Nụ hoan nở nụ cười hiền
Một mừng tay bắt giữa miền nhân gian

Chào nhau chung một bước đường
Thuở sau cũng thế với vòng mà chi
Trăm năm liệu để lại gì
Mau sinh vất vả cũng thì thế thời

Chào nhau những kẻ lạc loài
Đa đoan chi làm lại hoài nhớ nhung
Tiêu nhân quý
rẻ anh hùng
Nước non cố quốc
lên tăng phèo lên

Chào nhau cần bỏ ơn đền
Tiền lui dụng đồ chẳng nên bề nào
Phần mình vốn đã hư hao
Thương người lận đận mà sao xuyên lòng

Chào nhau duyên nợ chẳng đồng
Hạ thân thiết thiệp ở trong đất trời
Nhìn nhau chẳng nói nên lời
Biết bao tâm sự ơn đời thiết tha

Chào nhau giữa cõi người ta
Thiếp cao thân phận cũng là trả vay
Biết rằng gặp ở nơi đây
Bởi ai cố để đã đây nhân duyên

Chào nhau bất luận mỗi giờ
Mình quan hệ lại là tiền kiếp xưa
Lỡ làng chẳng đàng đơn đũa
Vô xa cách mặt mà thua thốt lời

Chào nhau ngỡ bóng nguyệt hình
Cười đã đên đảo nên mình ngắm ngọc
Thua rằng là thua bạn số
Đã từng như thế bây giờ thế thời

Chào nhau hoang dã núi đồi
Nửa đêm phố thị thiết thời cơn mê
Chào nhau lặn lội đi về
Chào nhau như thế chưa hề chào nhau

Chào Nhau (2)

*Chào nhau em như một lời
Đầu cho mình chỉ một thời thường qua
Nói tình trong cõi người ta
Biết đâu
cây mới
biết là thật thương*

*Chào nhau long dạ như đường
Mà tâm mình vẫn lệ thường trước sau
Thời gian thấm thoát qua mau
Có gì đâu
có gì đâu
có gì*

Chào nhau giấu nỗi làm li
Ngân ngo một đời quá thì xuân xanh
Bao nhiêu mộng vỡ không thành
Thiệt thời chi mấy...càng đánh thế thời
Chào nhau một tiếng để rồi
Trăm năm chung cuộc bởi lời thiệt tha
Rừng tình ở giữa Sa Bà
Nét hai tay đêm...cò là bao nhiêu
Chào nhau nắng sớm mưa chiều
Mưa sinh viết vở làm điều đáng cay
Vé chung cơm áo tháng ngày
Nhọc nhằn thân
vẫn còn say cuộc đời
Chào nhau chẳng nói nên lời
Nửa đêm mộng寐 em cười xuyên sao
Dòng đời lặn lội lao đao
Tinh còn thao thức lòng nao nao lòng

Em Về

*Em về biển hạ sơn xao
Chân trần khuấy nước sóng chao uớt mình
Tiều lâu tưởng ngộ vô tình
Nó ngộ năm tháng như hình chưa quên*

*

*Em về nắng hạ mông mênh
Nhớ người chẳng rõ họ tên của người
Tuổi gì hơn một bước cười
Tiếc mình chẳng đứng lỡ thời đôn đua*

*

*Em về phố hạ ban trưa
Đỏ hoa phượng vĩ cho vùa tiếng ve
Ngóng người đầu đóm nhân nhè
Con tim ngập nghé mình che chần lòng*

*

*Em về hoa hạ tràn đồng
Cỏ xanh in vết gót hồng dạo chơi
Con quỳn thua thiết hát lời
Đã nhau biết mấy mà người nhớ thương*

*

*Em về rừng hạ hoa dương
Người ngo ngẩn giữa con đường bướm bay
Như đường nắng ngọt ngày say
Như đằm mình luyến còn lay lắt lòng*

Cà Phê Một Mình

*Một mình với ly cappuccino
Tiên con phố lạ
Người tập nấp lại qua
Đưa mắt nhìn quanh
Nhường gương mặt đẹp tươi như hoa
Và thân hình hấp dẫn vô cùng nóng bỏng
Chợt chạnh lòng
Giả mìn gặp người thân
Hay thường bạn có cùng tư tưởng
Không biết bao, thưa hồ mìn "lâm"
Người vẫn lại qua
Gái đẹp trai xinh như trăng lối*

Ta ngồi đợi điện lời
Dòng tâm tư miên man bất tận
Chuyện tình đời, chuyện thế sự và làm cảm chuyện vẫn
Chợt tiếng chào
Ngẩng lên gặp đôi mắt biển xanh đẹp sao
Người chỉ hỏi chỗ này có trống
Vậy mà mình mơ mộng vu vơ
Ừ thì trống
Và tìm ta luôn đủ chỗ cho người
Ly cà phê trở nên thơm lạ
Một mình cà phê giữa trời đất phương ngoại
Giữa bao người khác văn hoá, khác màu da
Dẫu đã quá quen sao vẫn có chút ngậm ngùi
Trời có quân
Thương ngày em lui!

Đất Nước Tôi (2)

*Đất nước tôi vốn đã nhiều khốn khổ
Lạc hậu, đói nghèo, dịch họa, thiên tai...
Nhưng xem ra vẫn còn chưa đáng ngại
Họa tử con người mới khốc hại biết bao
 Nhi lòng tham vô độ
 Nhi sân hận, ngu si
Chỉ biết lợi, quyền mà trở nên cường tị
 Nào sợ gì dân với nước
Thì nói chi đến động vật muôn loài
Rừng núi, đất đai tài nguyên đã cạn kiệt rồi*

*Giờ đến lượt sông ngòi, biển cả
Chạm trên trời, cá dưới nước tuyệt luôn đường sống
Và muôn loài mắc phải họa diệt vong
Vạn tiếng bi thương mà chúng chẳng động lòng
Đã thế lại còn rất ay động thủ
Là một người lóng lọng dụ thủ
Hỏi che mặt trời bằng ngu tài bạo tàn sao?
Tạo ác nhân sẽ có ngày quả báo
Nỗi oan ức của người và vạn vật
Ngày qua ngày càng chồng chất đau thương
Tương lai nào cho đất mẹ quê hương?*

Biển Chết

*Em về biển vắng chiều nay
Đục ngầu con nước sóng lay vật vờ
Đò học con mắt trên bờ
Cá, tôm, thủy tộc bây giờ ở đâu?
Lòng người tàn độc hiểm sâu
Đại dương giờ hoá một màu tang thương
Lòng tham quả thật khôn lường
Quan thương, quan lại một phường lưu manh
Quang sơn non nước tanh bình
Miễn tiền đầy túi, quyền hành chẳng suy
Đốt đai mắt chẳng hề chi
Muôn loài thủy tộc có gì bận tâm*

*Này em chờ chờ nhận làm
Độc nào hơn được độc thâm quan quyền
Chung qui cũng bởi vì tiền
Dối trời gạt chúng đảo điên ngôn hành
Tội đồ sử sử bêu danh
Phản dân hại nước quyền hành trong tay
Em về đau buổi chiều nay
Thương cho biển chết dâng cay ruột ngàn
Hận này kết sẽ khó tan*

...

Về Đau

*Biển bao la cũng không qua được tài tham
Thời gian vô cùng tận còn ngắn hơn cái nhìn thiên cận
Vĩ tiền hạ độc cả muôn loài
Cỏ thuốc độc nào hơn tâm độc
Quyền thế và tiền bạc kết thành một khối
Biển chết rồi
Thuỷ tộc chết rồi
Những con người cầm cõi sống lật luy
Mỗi nhân họa xưa nay chưa từng thấy
Hậu quả này sẽ kéo mãi mãi đời sau*

*Mẹ thiên nhiên vất vả đau
Đam nghịch lửa no say rượu thịt
Mẹ Việt Nam thút thút
Mảnh giương sơn đàng giá mảy đồng cân
Tứ thức nín cầm
Nhưng đâu con lên tiếng bị đánh đập không thương tiếc
Về đâu giếng nòi Lạc Việt?
Về đâu hũ nước non này?*

Đất Nước Tôi (6)

*Đất nước tôi nằm bên bờ biển Đông sông giờ
Có những tường đài to lớn chực triều đổ
Và những nhà thương không có chỗ chôn vó
Người nằm, người lê la lầy lết
Có những ngôi trường mái tranh vách đất
Học sinh qua sông dùng bè, mảng, đu dây...
Đất nước tôi, những con đường chết chời
Từng dòng người, xe chôn chực thóc đầy nhau
Những trạm thu tiền mọc lên đây đây
Thuế, phí từng vò vát giã leo thang
Đất nước tôi, những ngôi chùa ngàn lý
Mùa ngày đêm thêm ngũ man, sân, si...
Giấc ngủ, túi bí... nào có can hề gì*

*Rất chi dễ vỡ lò khoe mẽ
Cò những ông lương ngày đêm mê đắm
Vớ quan trên và chức tước bạc tiền
Đem bán mua đổi chức ở cửa thiền
Làm bại hoại cả niềm tin đạo pháp
Đất nước lời, những ông quan ăn tạp
Của cải, tài nguyên, tiền bạc, đất đai...
Trí óc ngô nghê, lòng tham không đáy
Sua đũa ăn chơi tàn hại biết bao
Sống vô cảm, nói năng nhảm nhí
Vành thâm phù gia chẳng kể đến lương tri
Đất nước lời, núi rừng cao sạch
Biển cả, sông ngòi ô nhiễm thảm thương
Hại vật, hại người huỷ hoại môi trường*

Sẽ ra sao cho thế hệ tương lai?
Đất nước tôi, chuông những lời đời tôi
Nính bợ, phình phò, lừa gạt lẫn nhau
Bọn tiểu nhân được thời vinh vào
Đất nước tôi đã hiện hình quả báo
Giặc Tàu vào cắt cừ nời nời
Chúng ngừng nghỉnh như chỗ không người
Đất đai tài nguyên mặc tình xè xẻ
Và bọn người phản quốc du theo
Trường Sa, Hoàng Sa, biển Đông...đá mặt
Đại dương xanh đỏ máu ngư dân
Đất nước tôi, thùc ăn toàn hoá chất
Người với người hạ độc chẳng run tay
Nổi bất bình âm ỉ suốt đêm ngày
Đè nên làm sẽ bùng lên là vậy
Đất nước tôi, bị giặc Tàu xâm lấn
Tà ngàn xưa chưa bỏ mộng xâm lăng
Lũ tham lam, thâm độc vô cùng tàn
Bức thuốc ngàn năm đau ỉn vẫn ỉn hiền
Còn nhớ chuông lời người dân nước Việt?

Đồ Bàn

Giò đồng rừng dàu tằm lá dàu
Rì rào âm hưởng lũ ngàn xưa
Tiếng kèn xung trận đàn voi hướng
Sát khí xung thiên vọng tiếng đồng

Lập lập quân Chiêm trên giữ thành
Hương cung đường quý thiết mong manh
Máu xương vung vãi cơ đồ đổ
Mắt hận hồn căm giết vẫn gào

Quăm gãy gò hoang mảnh chiến bào
Hồi hóm Chiêm chủ ở nơi nao
Máu đổ vương bị tan lành mộng
Thiên thập còn trông bóng má hồng

Một thuở vàng son chôn miếu đường
Giờ đây bờ bụi đàng mờ sương
Lấp lờ xanh đước trên đời vắng
Hội mùa năm ấy trắng đêm trăng

Sóng biển chiều nay nhằng nhắp nhỏ
Chiêm thuyền ngập nghé lại kinh đô
Khải hoàn ca khúc ma Hội viên
Đất đỏ đời hoang hoang máu khô

Phải Chiè Bồng Nga hiện chừa tàn
Cuộc kêu khải khởi dưới trăng tàn
Thành xưa đất hời gò hoang lạnh
Cung thất vùi chôn khách lạ lang

Đời Dầu Phong Trần

*Mưa dầm lên rồi em biết chăng
Đêm rằm trong trẻo một vầng trăng
Chùa xa thắp hương làn sương mỏng
Vàng vằng chuông ngân vọng vãn hương*

*Ta ở phương trời từng cố nhân
Đời dề phong lưu được mấy lần
Tình ai vẫn đẹp mà đau lắm
Thương ngày bời xói vẫn thanh tân*

*Một cõi sơn hà muôn sắc vương
Trong màu mắt biếc những gâu thương
Vàng gieo trong gió người xa nhớ
Đời vốn gian nan lỡ dậm trường*

*Thế sự thăng trầm luôn đổi thay
Thời xanh vẫn mặc trắng mây bay
Đã qua rồi sẽ qua người đời
Chiều là vầng rơi ở cuối trời*

*Rong ruổi mình chơi giữa cuộc đời
Chữ tình vương vẫn vẫn chơi với
Em ơi một kiếp dài hay ngắn
Thường làm ai ta chẳng trọn lời*

*Quốc sự hương quê rồi đi đi
Quan quyền gây họa biết bao nhiêu
Nhớ câu "quốc phú" thơ đời trước
Long thây phỉu diều dưới nắng chiều*

*Mưa đã lên rồi em ở đâu
Tàn nhau trong cuộc bể dâu này
Em ơi tình vẫn chưa hề tận
Đời dâu phong trần tâm vẫn say*

Đời Du Tử

*Đêm này nữa đã là đêm thui mây
Năm miền man mợ mộng chuyện hoang đường
Tương tư tu thủa thiết đẹp đời vòng
Nhà tình là tình đang sống thật*

*Đêm thăm thẳm cho hồn trần lơ vờn
Chuyện mây mưa lịch cũ chốn non thần
Bao nhiêu người ao ước được một lần
Để ai đó nhận lấy phần cay đắng*

*Đời lạc lõng thảng năm dài đằng đẵng
Ngon lửa tình âm ỉ dưới giá băng
Tình ơi tình người có biết hay chăng
Cháy xanh biển những đêm trăng thỏn thào*

*Đêm nguyệt tàn năm nghe sương khói mờ
Đời mưu sinh vẫn đẹp mộng còn mơ
Người chẳng đến sao không thôi chờ đợi
Rung to đàn mình thường như tình ơi*

*Đêm tàn canh cuộn mình trong chăn ấm
Một lần thôi vương vẫn suốt trăm năm
Về tình in sâu đậm ở thềm tâm
Đời du tử mộng âm thầm năm tháng*

Đồng Cảm

(Viết trong ngày lạc quyền cho nạn nhân bão Harvey)

*Cơn bão lướt qua đi
Tung thương để lại
Bao tàn phá huỷ hoại hư hao
Kẻ sống còn mùn trời chiếu đất*

*Người Việt hải ngoại chia sẻ nỗi đau này
Một chút tạ ơn người và đất đá cứu mạng*

*Tôi bắt gặp một cụ già nhỏ bé
Lưng còng mang khối bụi trên lưng
Mồ hôi sặc sủi vào thùng một chút tiền
Có thể rất nhỏ với người giàu
Nhưng cả một khoản lớn với cụ bà*

*Lòng lời xúc động
Và thẹn cả với bản thân mình
Tâm chân tình
Cụ già Việt Nam
Chưa sẽ nổi đau cùng nhưng nạn nhân bất hạnh*

*Vẫn ra đi từ đất nước đời nghèo khổ
Đời trôi qua bao thiên tai, nhân tai khổ nạn
Đau với nỗi đau đồng loại
Chết tình đồng cảm*

*Đời xô bồ vẫn còn những con người âm thầm lặng lẽ hy sinh
Cụ bà Việt Nam
Cho tôi một bài học làm người*

*Cảm ơn cụ già
Tình người vẫn bao la
Trong tâm hồn già nua tàn tạ
Nhưng trái tim hồng
Vẫn nồng ấm tình đời*

Em Có Biết

*Em có biết tại do luôn khua khít
Nhường con trâu ngoi ngáo lạc quê hương
Hái hừng sao giữa bầu trời cùng đường
Và hái tác đã tận đường tàn đèo*

*Em có biết mẹ Việt Nam than khóc
Nào thôn gầy máu vẫn đỏ lệ khô
Ngục tù đây hay vượt biển sóng xô
Lòng ly tán cả cơ đồ dang dở*

*Em có biết mấy mươi năm như thế
Còn bao lần để khóc nhớ thương quên
Và rồi đây giương đời quai mộng mệnh
Sẽ khỏa lấp cả tuổi tên ký ức*

*Em có biết nước non hằng thao thức
Một ngày kia sẽ trọn vẹn xanh màu
Người với người chấp nhận lắng nghe nhau
Bỏ qua thời và bắt đầu làm lại*

*Em có biết những giấc mơ như thế
Rất mong lung chừng hễ dễ bao giờ
Nhưng ở đời không có gì không thể
Biết đâu rồi mộng đẹp sẽ thành thơ*

*Này em hỏi chẳng hạn thế chi cả
Mà trái tim vẫn rộn rã tình đời
Dù thế nào cứ tiếp tục cuộc chơi
Một mai kia lại về nơi thường nhớ*

Em Ở Đâu Giữa Mùa Đông

*Em ở đâu chẳng về đây sưởi ấm
Ngọn đèn cây tim cháy ngọn âm âm
Reo ti tách ngồi bên bếp lửa hồng
Tuyết phất phơ giữa hai không bay bổng*

*Em ở đâu không cùng ta cạn chén
Đêm nguyệt vàng tình chèo chèo hơi men
Khách lang là mắt mờ màng đêm dưới
Hồn mang mang mộng mị mãi khôn người*

*Em ở đâu chưa về đây lãng lè
Ngồi bên nhau nghe tuyết đổ bên đời
Trong vòng tay ta chẳng nơi nên lời
Phút giây này dù thử cuộc rong chơi*

*Em ở đâu giữa mùa đông mắt biếc
Trời tương tư thua thiết cỏi đi về
Dù tình sâu đẹp biết tuyết câu thơ
Vóc học thanh giữa giòng đời xuôi ngược*

*Em ở đâu cánh chim mùa đi trú
Rừng hay chẳng tình bắt diệt thiên thu
Đêm tàn canh ta ngồi đợi liễu trai
Ngòi hien tuyết in vết hùi đơan tu*

*Em ở đâu cỏ về trong thương nhớ
Tình xanh xao mãi đẹp đến muôn đời
Trong vô thanh mà chan chứa vạn lời
Dẫu hủ hao ta vẫn chờ vẫn đợi*

Em Ở Đâu Giữa Mùa Đông (2)

*Em ở đâu lạnh lắm giữa mùa đông
Không về đây ngồi bên bếp sưởi lòng
Ta nhìn nhau qua ánh lửa bếp bùng
Mình kể chuyện những tháng ngày sôi động*

*Em ở đâu phất phơ bay tuyết trắng
Tình mang mang thương nhớ vẫn vĩnh hằng
Mình nằm đó trong căn nhà nhỏ nhỏ
Mà hồn bay ló lờng ở cung trăng*

*Em ở đâu mùa đông dài biết tận
Cả sơn hà bỗng chốc hoá thành tàn
Không về đây mình kháng khí thất hàn
Ôn chuyện cũ lòng lâng lâng lướt đi*

Em ở đầu đêm đông đây tuyết đổ
Đời vô thường làm lúc thật lui vô
Về bên ta nghe run run hơi thở
Vùi vào lòng mùi thân thể để mê

Em ở đầu chông về đây vốc tuyết
Bụi muôn phương hơi nước của muôn miền
Ném vào nhau dưới bất giữa thiên nhiên
Giây phút này vô biên và vĩnh viễn

Em ở đầu chông về ôm nhau ngủ
Hạnh phúc giây cô đơn cả thiên thu
Mặc mùa đông âm u đây giờ lui
Trong vòng tay ta thủ thủ tâm tình

Em ở đầu đã biết mây mùa đông
Ta ngồi đây cô đơn giữa căn phòng
Nhìn ra ngoài trắng một trời lạc lõng
Bóng trên tường lờ lờ khoảng lui không

Em Như Một Thiên Thần

*Trong mắt tôi, em như một thiên thần
Giả tình si say mê đắm đuối
Núi giấc mơ muôn thuở chữa lành người
Mắt em lung linh ngây thơ nhưng cũng đầy tình nghịch
Miệng em cười tươi thắm tuổi đời mười
Chỉ muốn cười trên em ra mà nhìn ngắm
Không dám sờ vào sợ tan vỡ bong bóng mộng mơ
Em xinh quý như tiên thân tuyết mỹ
Tạ khất khào, em phôi phôi xuân thì
Ngọn lửa tình rạo rạo
Muốn ôm ghi em trong lồng ngực cuồng si*

*Hồi thơ đáp đờn, rên rỉ gọi tên
Em có biết tâm ta đầy loạn tưởng
Nửa muốn ai ân, nửa lo hơen ở một thiên thần
Nấc thườn em, ta bao lần điên đảo
Ngày và đêm thườn ước ao
Em hiện thườn của nhục dục gọi cảm
Ta lên thơ nuôi mộng âm thườn
Giấy và tâm thườn, em cần mình sung sướng
Trong vòng tay nòng cấn gầy thườn
Em là tất cả những gì lời có thể tưởng tượng
Trong trắng thơ ngây và đậm đàng hương đàng
Tôi đam mê mùi hương trần thườn thể
Như người ghiền thuốc phiện em ơi
Như mắt em chơn chứa không lời
Mà cả một trời ước vọng.*

Em Oi Mùa Lại Lên

Em ơi!

Mùa lại lên

Vàng vàng trời phương ngoại

Tinh khêc khêc

Mang mang một cõi sơn hà

Cỏ quân bao xa

Quan hoài từ thừ

Trời xanh muôn thuở trắng mây bay

Em ở đâu chẳng về phố hội?

Cầm tay nhau

Giữa mùa thu lá thắm muôn màu

Tìm lời nhịp sao cũ mãi đĩnh ninh

Tinh vẫn thế, có bao giờ trọn vẹn

Không hẹn hò mà mình vẫn ngắm bóng tàn

Tháng năm qua đi
Nhớ tình si ở lại
Đất trời vàng cơn tím đỏ chui chuan
Đời nhạc nhân vật vở mưu sinh
Tình vẫn âm âm những tháng ngày bất tận
Chưa hề tàn, mãi mãi thanh tân

Mùa vàng em ơi!
Vẫn muôn đời rực rỡ
Tuổi bao nhiêu sao tình cứ khua khò
Chuyện hợp tan khơi lên cơn đau mới
Một chữ tình chơi vơi
Cái đẹp quyền sâu nổi sâu thao thức

Nhưng cơn đau ray rức tâm hồn
Cảm ơn đời mình sống trọn con tim
Dù phương ngoại hay vòng trời cổ quận
Mùa lên đất bao lần
Mà sao nay vẫn băng khuôn tha thiết
Em ngân nga mãi bước bên đời.

Em Oi Mùa Lên Rời

*Vàng phương ngoại
Mùa sắc gần hoa rục rở
Em ơi!
Mùa lên rời
Sơn hà trở mình sương khói thổi
Ngõ ngành nhường quẻ bi ngô
Lá phong đồ
Thành nôm từ thân bấp là mùa màng viên mãn*

*Mùa lên rời
Mình lạng đang rong chơi
Tối đến đây từ phương Đông xa xôi
Mắt ở cuối chân trời
Một mảnh tâm hồn trong chiếc lá
Reo trong gió
Rừng cây phơi mình trong làn nước biếc
Nơi xây thành la thảm nhuộm không gian*

*Nhàng chiều vàng
Lơng mang mang thương nhớ đồng quê
Đã gặt xong
Đất trời bất tận
Nơi lam chiều mỏng mảnh vương vấn
Người thương người lặn dần làm bằng khung*

*Mùa lên rồi
Nói tình muôn đời vẫn thế
Một chút bỏ vò
Mà thương đến bao giờ
Nhớ áo môi, sơn hà rục rở đẹp như mơ
Già hoa sẽ thườn nhĩn trong phút giây cao hứng
Tung cả khay màu muôn sắc
Một góc trần gian
Hoa cõi địa đàng*

*Mùa lên rồi
Em ơi mùa lên rồi*

Em Về Mang Cả Thu Sang

*Tôi từ cố đô về đây
Gặp em ở giữa tháng ngày mới mẻ
Rong chơi lời tán bao giờ
Tuổi bao nhiêu kỷ chưa hề quên nhau*

*Đời dài đẹp vẫn thương đau
Tình dài tha thiết vẫn sầu thê thảm
Chút duyên gieo từ khi nào
Không loang mấy độ còn nao nao lòng*

*Vì chúng mắt biếc môi hồng
Vẫn hoài lặn đọt giữa dòng lời sánh
Bao nhiêu mộng ước chưa thành
Họ còm rành bước loanh quanh tháng ngày*

Đã từng mấy thuở mê say
Mưa thu em nhớ chốn này ngàn ngơ
Phải chăng rất mực tình cờ
Nàng về phù hội bên bờ hương quan

Hoa dương rục rỏ nở vàng
Niềm vui bất tận con đường em qua
Nghìn trùng chẳng ngại ngàn xa
Mà trong gang tấc lại là trăm năm

Niềm này lắng đọng trong tâm
Đi về vô tận vẫn thềm duyên thương
Rằng hồ điệp mộng vô thường
Kể lời tao ngộ như đường chưa tan

Em về mang cả thu sang
Tuyết sơn đắp võ lá vàng rung rai
Mình còn mê mãi cuộc chơi
Giang hồ động vọng nhữn lời nước non

Mưa qua mùa vĩnh viễn còn
Đến đi mình mãi trên con đường này
Hồn vàng chiếc lá thu bay
Một chiều phương ngoại lòng say hồng trần

Hầu Valentine

*Tôi thấy hào quang
Vươn vai với tay không lời
Mơ trắng vàng
Thò tay vớt, vớt tan
Đời đang đưa du thủ giấc mộng vàng
Liều trai giữa ban ngày không thấy bóng
Cái đẹp mong manh lắm
Đá cuội lăn lóc vậy mà vui
Đợi đến lễ tình nhân, thiên hạ phủ bày bao nhiêu thú
Ta có ngày nào không yêu thương
Tình chảy tràn tâm tưởng
Tủ kiếp nào đến giờ còn tương tư
Đi qua tháng năm, dưới giữa giòng đời
Mê huyền cái hình hài mà còn nững nọ
Mùa xuân chưa sang*

Những chú groundhogs chưa rời tung tung

Những hề chi

Em vẫn luôn hiện trong lời từng phút giây

cầu vồng trên cao, trăng vàng đầy nước

Cò kê ngân nga giữa chợ lạc lối đi về

Viêm vai vôi, thò tay vôi

Thiên hạ cười cò già khờ

Đâu đó chạm đây đời nhưng đâu để niềm thương đau

Gã du thủ lạc loài chưa hề tỉnh giấc

Kể Chuyện Tháng Năm Qua

*Mùa chưa sang nên đông còn lạnh lắm
Nụ hoa đào ắp ả sắc hồng xuân
Tâm tưởng gì mà lòng đã lằng lằng
Mình chẳng biết đã bao lần xao xuyến*

*Này em hỡi cuộc tình ta vĩnh viễn
Mùa nới mùa đông bất tận vô biên
Con tim mình chưa chút máu cường đần
Luôn mơ mộng chẳng chịu gợn thân phận*

*Dù lặn lội giữa giòng đời lặn lội
Mỗi bình minh là lại mỗi thanh tân
Và hương hồn đẹp nhưng ửng phù vân
Đời ngắn tạm vẫn xoay tròn vui sống*

*Hoa mùa xuân và tuyết trắng mùa đông
Bao sương khỏ giữa bể dâu biển động
Nhưng em ơi vẫn chưa hề tuyết trong
Mắt biếc mà hồng hồng trong tâm*

*Tình thương ngày còn mãi chầy âm âm
Em ở đâu hãy về đây suối âm
Mình song ruổi dưới trời xanh thắm thắm
Đêm nằm nghe kể chuyện tháng năm qua*

Là Vàng Về Cội

*Giao trong gió
Muôn triệu đời sao sa
Là vàng hoàn lý quí
Đã xong một vòng quay giữa cõi sơn hà
Thần mộng mảnh mù cả bề dày tháng năm
Sợi sống của muôn loài
In bóng dáng nước non
Trong đó có cả mùa xuân xanh tươi mát rười
Như tuổi thơ thả mồi vào đời
Và mùa hè nồng nàn rực rỡ*

Sống hết mình cho hơi thở mát trong lành
Giữ về cõi cuối thu
Sẽ hoá mùn nuôi cây cỏ đợi mùa sau
Lá không chết mà bắt đầu vòng quay mới
Chẳng diệt chẳng sanh chỉ hoá hiện hình hài
Là nằm dưới trũng sao điểm tuyết
Nay vòng thu mai lại tuyết mùa đông
Oí cuộc chơi vĩnh viễn quay vòng
Đẹp tha thiết yêu biết bao sự sống
Đầu nhọc nhằn đời vẫn không tàn mộng
Thấy hết mình rạo rỡ lúc mùa lên
Là về cõi để ngày mai xanh bước

Lòng Chắc Nhớ

*Em có biết được độ dài năm tháng
Mà đời ta như du tử đi hoang
Túi rỗng không còn tìm năng hành trang
Sống lặng im mặc cho tình trần trở*

*Bảo rằng thôi sao lòng còn thương nhớ
Ngỡ đã quên nhưng thật chưa bao giờ
Đôi khi mình làm ra vẻ thờ ơ
Không giấu được những vụn thơ nói khẽ*

*Đời vất vả tâm linh còn nhớ nhỏ
Mơ lấy người mắt bước với môi cười
Con sông tình luôn sôi nổi nhấp nhô
Em thanh vân với vờn ngà đang ngọc*

Em hiện thân sắc đẹp đầy quyền rũ
Trời hôn ta trong rừng bước ngược lùi
Mô hoàng đang vui viên tương âm u
Đêm lạc loài cuồng ca vui thong khoái

Mình đắm đuối nhìn nhau mà chẳng nói
Nhưng đêm dài ngáy ngất vui làn hơi
Cầu ngược mở mặc kệ cả chơi vui
Vườn đũa đang ngập một trời khoái cảm

Bao cảm cảnh cuộc đời đầy sôi rục
Coi trần gian lưu lạc suốt trăm năm
Một ngày nào về lại chốn xa xăm
Lòng chắc nhớ người em tâm trí tương

*Có những phút hiện tiền sao sung sướng
Nằm bên nhau nghe chát ngọt yêu thương
Như con tàu say sóng nước đại dương
Hồn bay bổng khắp mười phương bát nước*

*Mình gặp nhau như tôi muốn thuở trước
Vẫn còn mê chưa cắt bước quay về
Thì đời nhau đơn giản một câu thơ
Tân duy lòng mà chưa hề trao đổi*

Mẹ Ở
Thương Chạp Đã Vào Mùa

*Mùi lứt lá xoong nu dĩa dĩa
Cà lè kẹo mít nước mùi thơm
Vườn sau rau quả xanh tươi quít
Mùa gặt qua rồi ra với rơm*

*Củ kiệu, hành hương đem muối dưa
Rộn rịp gà gáy giữa ban trưa
Bao cô gái tắm bên sông vàng
Té nước cười vang nắng lá thưa*

*Thương chạp chớ quên nào nhiệt sao
Gánh xiếc về đây rộn tiếng rao
Một đàn em nhỏ reo hò giỡn
Cỏ gié xuân xanh ửng má đào*

*Thương chạp gần xa đến mọi nhà
Đó thành mở hội chợ phù hoa
Trái thanh gỏi lịch muôn màu áo
Đầy đồ đồ dùng phước rổ to*

*Thương chạp mẹ ơi đã thật gần
Nhớ người nên dụ những bóng khuôn
Xuân đến lại thêm cao tuổi học
Mùi tọc gò đày bạc mấy phần*

*Mùi ngoại em ơi tuyết vẫn đây
Nhớ về cố quận cô ai hay
Bỏ dầu xui khiến người lưu lạc
Những ngày thương chạp mắt cay cay*

*Thương chắp mùa xuân ở xứ này
Hội xuân làm thú để đương bay
Lòng sao trống trải nhiều khi lười
Hồn quê cố quận cuối chân mây*

*Thương chắp ngàn hoa đẹp làm thay
Chút tình mình gửi gửi hương bay
Nhớ nhau câu hát lời xa cách
Thương ước em gầy xuân đậm say*

*Thương chắp muôn người đa phi phong
Thì thừng lân mục trẻ trong mong
Em ơi tình vẫn chưa hề lặn
Mắt biếc mùa xuân thắm má hồng*

Mẹ Về Quê

Mẹ về quê

Bón bề lại vắng

Ánh nắng chiều chênh chếch ngoài thềm

Vườn lặng im

Phố nhỏ lấm đóm trong bóng xế

Bữa cơm chiều như thiếu vị nhạt làm em oi

Mẹ về quê

Tôi vẫn rong ruổi xứ người

Bao năm quen rồi mà sao nay bỗng như lạc lòng

Thấy trong lòng trống rỗng

Hoa trong vườn như hao hụt mấy phần hương

Đường chiều vắng người bách bộ

Cửa đóng im lìm không bóng dáng ra vô

*Mẹ về quê
Tôi ngày hai buổi đi về làng quê
Không có ai ôn tồn, thủ thủ, nhún nhún
Dù bao tuổi vẫn là con của mẹ
Thương năm đời không thể làm suy suyển
Tình mẫu tử thiêng liêng
Mẹ già đờ cao niên
Con xa ngoài vạn dặm
Bóng hình người mãi mãi khắc trong tâm*

Mộng Miên Trường

Ngày mùa đông lạnh lẽo làm em ơi
Đôi mắt buồn cười chân trời vời vời
Thương năm dài thắm thiết đưa mong đời
Tình mang mang vẫn chưa rời một lời

Coi vô thường mình mãi miết rong chơi
Thương gặp lại rồi xa rồi cách biệt
Tìm pháp phòng nồng một bầu nhiệt huyết
Đầu tay cầm còn lưu luyến chưa thôi

Đời rong rêu mặc nước chảy hoa trôi
Em sẽ giả từ cung trời khỏi lạc
Trong lãng lệ sóng cuồng ca bàng bạc
Hương chôn đôn giữa bụi ngút thành không

*Giữa mùa đông em vẫn lòng má phấn
Hồn đi hoang mê đắm cả tâm hồn
Giữa nhân gian đâu dễ được mấy lần
Tình thồng khời trong men say bất tận*

*Hiện muôn tương tư huyền hoặc phù vân
Một thế giới giữa ba ngàn thế giới
Em đến đây sắc hương tươi phôi phôi
Gã ngu ngơ đang dở ở trong đời*

*Em hiện hữu lời vô ngôn thồng thiết
Tình tương tư xanh biếc mộng miền trường
Mơ màng muôn vạn môi to vương
Phút dư thừa giữa con đường vĩnh viễn*

Một Cõi Sơn Hà

Thời phương ngoại vàng lên trong nắng giờ

Cúc mùa thu khoe sắc ngõ nhà ai

Tâm hồn tôi một mảnh cốt làm hai

Nửa cố quận, nửa làm trai lãng tử.

Thời phương ngoại đẹp bốn mùa thay đổi

Le sinh diệt vẫn tiếp nối không thôi

Kiếp nhân sinh vốn nhiều đần nổi trôi

Làm lúc long đong kết lời đi về.

*Tôi phương ngoại nằm nghe sóng khơi tho
Lòng mang mang bao trăn trở mùa lên
Vàng nhỏ thương những giọt khúc không lên
Oi cố quân nhiều kiếp bèo vụn nước!*

*Tôi phương ngoại hồn ràng theo sắc lá
Đỏ và đây cùng một cõi sơn hà
Ngoài muôn dặm bao la và cách biệt
Tình âm âm có ai biết lòng ta.*

Tình Vẫn Vĩnh Hằng

Này em một cõi Sa bà
Rong chơi bắt lặn đến là đường huy
Một trấm con bướm xuân thì
Tu rời cỏ quận có gì nhớ nhau
Giang hà một cõi xanh dâu
Tình còn đồng vọng dằng sâu dằng
Tổ tu du tử hoàng đàng
Thái tâm năng lâu hai bàn tay không

*Thân trong phố hội bụi hồng
Tâm người lữ thứ theo giòng nước xuôi
Tình nào chút chừa buồn vui
Trăm năm một cuộc khóc cười ơu ơ
Thương là kiếp nợ đến giờ
Rủi rong mây đọt có ngờ gì chẳng?
Phủ phơng tình vẫn vẫn hồng
Say hồ đập khúc hoa vàng thiên thu*

...

Còn Thao Thùc Tỉnh

Em từ cổ độ về đây

Hồn hoa lay động thưng ngày mang mang

Đường trần ngo ngẩn bướm vàng

Vô dãi cánh mòng đũa đàng xuyên sao

Tỉnh như đầu lự kiếp nài

Giúp nhau ta lại câu chào nguyên số

Thương em từ đó đến giờ

Bẻ đầu đã làm chưa hề hư hao

Nghìn năm còn mộng mị đào

Sát Nà sanh diệt còn thao thùc tỉnh.

Thế Là Du Âm

*Lên non đèo nguyệt đêm rằm
Cỏ hoa xanh biếc lời nằm nghêu ngao
Tâm kinh chưa biết lời vào
Sầu Không lặn dần mà đèo còn mơ
Tỉnh say mà vẫn chưa hề...!
Nhớ thương biết lần ai ngờ gì không?
Tháng năm một mối trong lòng
Ta rằng một cõi sầu trong đất trời*

*Hỏi hươu dúi dúi đời
Bờ bường chẳng đặng thốt lời tôn sư
Bao giờ được phép chơn như
Mà tâm đồng vọng kẻ tài ban sơ.
Em đi biển biết chưa về
Ngẩn ngơ con bướm hai bờ xuân xanh
Này em mình đã tâm thành
Dò dang mấy độ thời danh linh tu
Tôi vui một cõi giang hồ
Em qua bên nọ... thế là dúi tìm!*

Mùa Đông Hải Ngoại (2)

Ngày mùa đông lạnh lẽo lắm em ơi
Đôi mắt buồn cười chân trời vời vợi
Thương năm dài vẫn thiết tha mong đợi
Tình mang mang ta chưa nói một lời

Coi vô thường mình mãi miết rong chơi
Thương gặp lại rồi rời xa cách biệt
Tìm pháp phòng nung một bầu nhiệt huyết
Đầu tay cầm còn luyện liễu chưa thôi

Đời rong rêu như nước chảy hoa trôi
Em sẽ giữ lại cung trời khải lạc
Trông lãng lè sóng cuồng ca bàng bạc
Hương chiến đàn giữa bát ngát thành không

*Giữa mùa đông em vẫn lòng mùa xuân
Hồn đi hoang mê đắm cả tâm hồn
Cõi nhân gian đâu dễ được mấy lần
Tình thồng khời trong men say bất tận*

*Hiện muôn tương tư huyền hoặc phù vân
Một thế giới giữa ba ngàn thế giới
Em đến đây sắc hương tươi phôi phôi
Gã ngu ngơ đang dở ở trong đời*

*Em hiện hữu lời vô ngôn thồng thiết
Tình tương tư xanh biếc mộng miền trường
Mình miệt mài muôn vạn mối tơ vương
Phút giây này giữa con đường vĩnh viễn*

Mùa Đông Hải Ngoại

Đầu mùa tuyết phất phơ bay
Khé phong về bụi thảng ngày cũ hơen
Mưa dường như lạ như quen
Một cung trời trắng nửa miền ngoại phương
Mình lầu lạc giữa con đường
Đi về mây bặt vô thường biết bao
Mùa đông em vẫn mà đào
Tuyết pha se sắt mà xôn xao tinh
Đành rằng hai chữ vô mình
Vì chưng mình bước lầy mình vào trong
Thức thưa xin tạ ơn lòng
Dẫu không trọn vẹn cũng phong vận đời
Này em mình mãi rong chơi
Nhìn nhau mắt biếc nói lời ước mơ

Phải chăng mình những tình cờ
Gặp nhau ngoài cõi bên bờ hương quan
Mười năm tình vẫn chứa tâm
Hai mươi năm lệ lệ trào phi phơng
Cõi ngoài rất mực thông dong
Mà thương cố quận tâm lòng thiết tha
Chưa lui một gấc giang hà
Dẫu ngoài muôn dặm vẫn là trong tâm
Mặc đời lăn lóc tháng năm
Bao giờ mình lại về thăm cõi nguồn
Này em mắt biếc đượm buồn
Ngẩn ngơ tuyết đổ mùa đông bên đời
Bốn mùa nổi kiếp cuộc chơi

Mùa Đông Thành Ái Lãng

Thành Ái Lãng mùa đông không âm thầm
Tối thì trong và khởi là suối xanh lam
Những chú chim cardinal chớp mào đỏ cam
Hạ lộ không hề ngớt bận rộn tất bật
Thành Ái Lãng phong lưu cơn gió cuối
Diễn trang Tora nằm mơ màng trong khói sương
Nàng Scarlett O'Hara nay đâu mà vắng còn vương bóng mây trời
Thang tiểu thuyết nằm mơ màng trong tủ kính
Nhẫu cà nông chường tích thời nội chiến
Bóng gòn ngày xưa đầy cặp những con thuyền
Cảng Savana tàu vào ra lấp lấp
Đường riverside ngập du khách lời lui
Tôi vẫn ngày hai buổi đi về
Trần hoa vàng nhỏ nhỏ quê mùa

Dân từ chứng suốt đời lo bạc tiền cơm áo
Mặc kệ mùa xuân rục rở hoa đào
Hay là vàng khi trời đất sang thu
Nàng Scarlett O'Hara người bướm năm cũ
Nụ hôn nào giờ đã cuốn đi
Sao mãi còn ghi trong ký ức
Đêm giữa thành Hồ Lăng nhỏ về cố quận
Mây linh hiện đại không đem đủ bao tàn
Memory, ram, bit... cũng không chứa nổi
Tâm tương tư năm tháng đã khởi lên
Nhưng nỗi niềm không lên
Đã trải qua và vẫn còn tiếp diễn
Gã du tử nào chẳng có chút máu điên
Chịu sao nổi thời đời giả tạo, khuôn phép sáo mòn
Trò hóm hỉnh, tấn tuồng kịch côm
Thành Hồ Lăng mùa đông năm nay không đủ lạnh
Này em ta chẳng quan tâm chi cả
Tất cả là cơn gió cuốn.

Mùa Hạ Chiều Phương Ngoại

Nắng vàng mờ mờ mang
Nhánh biếc lá hoa ngàn
Sơn hà thu nhỏ Hoàng Hoa trang.
Mơ cổ quân qua những tường Phật trong vườn
Hồn dân tộc đường như hiển hiện
Rất gần gũi mà cũng rất linh thiêng
Em ơi quê hương cuối chân trời xa diệu vợi!
Mùa hạ tháng năm vàng hoa dương
Mình tràn thấn lặn đọt giữa con đường
Quả khế đã qua chưa tròn trạch phân
Còn tương lai lảng đàng mây trời
Hiện tại ư? lời nói tiếp lời
Viết lung cò dù đời đây viết vủ.
Tháng năm chiều mùa hạ
Vàng thắm bừng lên trong mắt ai
Em ơi trời phương ngoại!
Đất đây hoa long vẫn hoài sao

Những thê nào quên mảnh đất gầy bên bờ biển Đông

Muôn trùng sông gò

Ngàn đời gian khổ

Nghèo khổ, thiên tai và hiểm họa Bắc Triều.

Tổ tiên bao đời cất lực sớm chiều

Chống giặc Tàu, mở cõi về Nam

Nhưng máu Chàm và những ngôi tháp Champa

Huyết lệ hòa đất đỏ

Lịch sử còn đó

Chúng lịch đây!

Những đêm trường xanh ánh lửa được ma trời.

Hầu ngoài tháng năm đẹp lắm em ơi

Ở nơi này mà nơi kia vẫn nhỏ

Một con tim chôn chứa hai quê

Sống đam mê một bước cõi đi về

Mùa Hạ Thành Ấp Lãng

*Biếc xanh cây lá giữa đời
Vàng hoa đường nở em cười lý hoan
Cuối mùa hạ gột chân sơn
Hoàng Hoa trung vẫn hỡi còn đầu đây*

*

*Từ em xa cách tháng ngày
Mặc cung trời mộng mây bay trắng trời
Tiễn xưa chưa nói một lời
Để mình lặn dần mặc thời gian qua*

*

*Kể từ cất bước đi ra
Hai mươi năm lẻ ngỡ là giấc mơ
Này em mình vẫn tỉnh cờ
Gặp nhau phát chốc bên bờ tử - sinh*

*

Rõ ràng rành mạch Tâm Kinh
Cớ sao còn bán cái hình tướng chi
Em cười dang đáp từ bi
Độ qua quí mắt một thì xuân xanh

*

Siêu sơn biết mấy tâm thành
Cuộc chơi giữa chợ đã đành vậy thôi
Gỗ bòn ca khúc luân hồi
Giữa vườn hạ bậc mình ngồi với hoa

*

Nghìn trùng nhỏ nước non nhàn
Ở đâu mình vẫn mãi là con dân
Chinh thế dù có bất nhân
Nhỏ nhoi hạn hữu là phần thời gian

*

Hạ sao xanh thắm lá ngàn
Dầu gì cũng giữ gương san của mình
Bạc vì thế bạc vô mình
Thất thò với giặc mặc tình bán mua

*

Em về chơi giếng vườn chùa
Thương trăm thương nghìn bữa phật pho
Này em rằng từ bao giờ
Một người mình biết có người gì không

*

Hạ vàng bạc lá mây hồng
Lời kinh đồng vọng khắp trong đất trời
Mình còn duyên nợ ở đời
Lòng xao xuyến chẳng cần lời đồn đui

*

Thi đàm chuyện của ngày xưa
Rừng thương rừng nhớ cũng vừa thiết tha
Này em hạ thắm sơn hà
Trong ngoài cố quận vẫn là với nhau

Mùa Xuân Em Oi!

Mùa xuân em ơi!
Hoa đào rực rỡ
Thấp thoáng má hồng
Như cổ tích ngàn năm tại phương Đông.
Một sớm mùa xuân chân trời hời hợt ngoài
Muôn sắc hương hoa
Em ở đâu lại về đây ngàn ngoi mắt biếc
Mảnh mai thướt tha thanh vân hình hài.
Mùa xuân ơi!
Vân mai mai muôn đời
Trời hai phương bông bành mây trắng
Một cõi sơn hà bao chia chẻ cách ngàn.
Cuộc rong chơi tại bao giờ và bắt tận
Lại lời sinh cái mới đi sang xuân
Cánh đào hồng rơi trên thảm cỏ xanh xanh

*Đôi gót chân sơn đạo in vết quanh vườn
Tiếng hát bay trên thảo nguyên bát ngát
Mùa xuân ơi mình mãi giữa con đường.
Lên chùa lễ khêi trầm hương hóa hiện
Cung trời vàng vánh viễn vô biên
Mùi chùa mời tái hiện hình ảnh ngàn năm nước Việt
Thôn dã tiên mông lung giữa trời đất ngoại phương
Em ơi mùa xuân đẹp đến dường nào!
Lòng nao nao...
Mùa xuân em ơi, một chữ tình vô hình đến vậy!
Mắt tâm tư đầy cả sông lòng
Như cánh bướm bên này khe võ
Nào bên kia, sơn hà nổi bão tố cuồng phong
Mùa xuân giữa giòng
Và đó đây nổi lên nguồn cội.*

Xuân Sắc Biếc Hồng

Cười đong đưa vò hoa đào

Mùi chừa hời ngoài nao nao lúc lòng

Mùa lên xuân sắc biếc hồng

Một cung trời mộng giữa giòng tử-sanh

Thủy Tiên

*Ô hay muôn bạc chén vàng
Thủy tiên rúc rở mùa sang sáng này
Mình già mà chẳng kịp hay
Sao còn dẫu để lòng say sắc trần*

Cung Đường

*Đầu mùa áo lụa xanh sang
Trắng trong bạch ngọc giữa vòng hương thôn
Cung đường Thiên Thê Thiế Tôn
Hương là lời kể vô ngôn giữa trời*

Mừng Xuân

*Tạ ơn chú Phật ba đời
Trong ngoài cỏ quỳn đất trời thanh lân
Nụ hoan xuân vẫn thết gần
Hoàng hoa hội để mấy lần trùng lai*

Mắt Ngời Thiết Thoa

*Của tin chỉ một chút này
Tâm tình gửi gắm mây bay cuối trời
Cũng xin thưa thốt lấy lời
Lạc loài làm lỡ mắt ngời thiết tha*

Thiền Tĩnh Sĩ

*Bàng tay cái tách đã đời
Xưa em mắt biếc nụ cười thướt tha
Cuộc chơi này giữa Sa Bà
Một thiền tĩnh sĩ ấy là chiêm bao*

Mùa Xuân Giữa Con Đường

Em, con gái phố thị hiện đại
Ho mông, váy ngắn trắng nõn đôi chân dài
Bước đi nhún nhảy
Bao giờ như theo cười nhảm nhí
Em không biết điều ru, câu hò...
Càng xa lạ với áo quần mờ bầy mờ ba
Thì nói chi non lá
Em, con trai hào hoa phố hội
Quần jean, áo pull vô cùng hợp một
Điện thoại thông minh
Lên mạng cả ngày
Nhảy tập hợp và tập đêm mê say

*Con gái, con trai vui lối sống phương Tây
Và một hôm khi mùa xuân về
Em hồn hờ
Thuật tha áo dài trắng lộng lẫy
Hoa mùa xuân ghen tị với hoa khôi
Lên chùa lễ tục vương khôi nhang trầm
Em không biết sao không, Bát Nhã, Tâm Kinh
Dây dưới đài sen lời khấn thì thầm
Bất chợt dâng cao niềm cảm khôi
Phút giây này giữa cổ truyền và hiện đại
Tương tục nào có cách chia
Em hiến thân tiếp nối
Mỗi mùa xuân lại về trắng lộng lẫy
Sơn phấn đời không mai một khôi trầm hương
Oi quê hương!
Mùa xuân giữa con đường*

*Mùa Xuân
Sơn Sắc Vĩnh Hằng*

Tuyết

Pho phất

trắng cung trời

Lông lay lắt lắt

nhỏ người viễn phương!

Rên räng

tổ ở cố hương

Mình còn lảng đàng đăm trường mãi mê.

Mười ngàn đăm vẫn chưa hề

Tâm tư vẫn nhớ bốn bề xuân xưa

Bao giờ mình lại đến đưa?

Bao giờ người hỏi

Nón thưa bao giờ?

*Ngoại quan đầu dầm hương lò
Vẫn luôn thao thức có ngờ chi chăng?*

Mùa xuân sơn sắc vĩnh hằng

Năm rồi năm

vẫn dài đường đời nới

Minh xa

Góc bể chân trời

Nhớ mùa xuân

nhân

một lời nước non

Mai vàng

Đào đỏ

Tuyết sơn

*Em vui trảy hội giữa con đường này.
Đất trời ngan ngát hương bay
Mình mơ một sớm xuân say hội làng
Sân chùa phảng phất khói nhang
Bên đình hát bội rộn ràng biết bao.
Em xinh má đỏ hoa đào
Lung la lung lẳng nói chào người đương
Mùa xuân cổ quận tương đương
Mặc đời dầu bể chưa từng nhạt phai
Một mai em nhé
một mai!
Mình về tết
lại cầm tay
xuân thì*

Nắng Hạ

Em ở đâu nắng hạ vàng rực rỡ
Chẳng về chơi hoa cỏ giữa đồng quê
Người ly hương bận bịu với mũi mè
Lắm nghiệt ngã muốn đi về không lời

Em ở đâu trong hẻm nghèo tăm tối
Bao bit bùng và bức bối vây quanh
Lòng ước ao khoáng đạt với trời xanh
Ta hiền mọn, đâu thương danh phú chi

Em ở đâu chẳng gặp mà thắm hiểu
Ta giằng lòng che giấu nỗi liêu xiêu
Giữa thị thành đông đúc vẫn cô liêu
Đời vô tình với muôn chiều xuôi ngược

Em ở đâu một lòng thương nhớ nước
Dẫu con dân bạc phước với vô phần
Tâm tư này biết đồng cảm tương lân
Vận nước là đau tình thân đồng loại

Em ở đâu biển hạ xanh màu ngọc
Tâm thân tràn vui sóng nước bao la
Ta về vườn xới mảnh đất trồng hoa
Lòng chột xanh như màu xanh cây lá

Em ở đâu nhớ hỡi sao xa quê
Của mình đâu mà nuôi mộng ước mơ
Lại vung về làm nhuộm những vầng thơ
Để mùa lên ngập ngấn ngọc nắng hạ

Nắng Vẫn Sáng Nào

*Thành Hồ Lăng mùa đông nắng đẹp
Bầu trời xanh mây trắng lững lờ bay
Triển Mộc Lan mùa này không có hoa vàng
Chỉ mỗi gã khờ mơ mộng tròn năm tháng
Cái lạnh chỉ đủ để mình tận hưởng
Tưng tửu bào sung sướng tưng tửu
Thiên hạ cười đang là cái gã nhà quê
Tâm tạo lúc mà việc gì cũng đang dở
Dở thợ, dở thầy, dở lính, dở mê
Thờ xoi quách cuộc cờ ta làm lại
Thành Hồ Lăng nhớ quê nhà xoi quai
Không là chim, cánh đâu bay qua hai phương trời xoi điều vơi*

Không lá cá, Lâm sao bời vượt biển trùng khơi
Thiên hoa vàng mùa này không có hoa, chỉ có chơi vơi
Ngày nắng lên, đêm trăng xanh rớt bóng
Tủ xa xôi vẫn thường mong ngóng
Dãi đất gầy tít tắp ở phương Đông
Vân vịnh danh giồng giồng Lạc Hồng
Nương máu cha ông
Đã bao đời dựng xây, bời đắp
Hầu thế hôm nay, một bọn kẻ cắp
Xà xỏ mảnh giang san
Thủ tàn phá hoại
Môi trường nhiễm ô
Đông hời suy đồi
Thờ giỗ Tâu phụ bạc ông cha
Nước non chỉ là món quà chia chác
Mưa đông năm nay tiết trời không đủ lạnh
Nổi lòng nhiều canh cánh trong tâm
Nắng đẹp làm vùng trời phương ngoại
Cổ quận mình chắc rằng cũng huân hạo

Ngon Đèn Hột Vịt

Trần nhỏ hột hieu

Ngon đèn hột vịt tim nhỏ cháy lâu riu

Đêm tàn canh

Tu bóng trên tường

Ngon đèn theo chân các bà, các cô ra chợ

Buổi đầu ngày khi chưa có ánh mặt trời

Tiền bàn thờ

Ngon lửa ấm i chấy

Thắp sáng ngày đêm qua tháng năm

Tương Phật tử nghiêm và bài vị tổ tiên

Quá thân quen mà lại rất thương liếng

Đóm lửa nhỏ niềm tin nhẹ nhàng

Đã bao đời ở giữa nhân gian

*Đèn hột vịt lùn rọi ngọn lửa vàng
Thắp sáng giữ gìn niềm tin hy vọng
Đời bão giông vẫn vững lòng
Trần như biển mùa thay đổi
Đời thịnh suy bao chiếc đò rời qua
Điện quang dân phủ sáng sơn hà
Đèn hột vịt lùn vào đi vắng
Thình thảng đó đây trên bàn thờ ngọn đèn dầu còn sáng
Đóm lửa vàng lung linh
Một cung trời cổ tích
Ngọn đèn hột vịt đã tỏa sáng trước bình minh*

Người Về Với Đất

*(Nén tâm hương tưởng về cô Hoa,
phụ nhân cố chuẩn tướng NCHQ)*

Thương chạp tất bất chợt buồn sao

Nghe tin cô về với đất

Thế là thời một đời lặn dần

Chuyện thì phi giờ lửa ấm phù vân

Nửa đời đầu cao sang quý phái

Nửa đời sau cay đắng nhọc nhằn

Vội ông tưởng đi tù cải tạo

Nhà cửa hư hao

Nheo nhéo đàn con bé dại

Trách nhiệm nặng nề gánh vác hai vai

Bốn mươi năm cô cô một mình
Kể từ khi tan cuộc chiến chính
Người sống phụ mồi mòn theo năm tháng
Vẫn một mình đi giữa nhân gian
Chưa kịp về thăm, cô đã thành người thiên cổ
Nỗi đau buồn u uất ở trong lòng
Mẹ của bạn thân, nào có phải xa xôi
Tối phương ngoại thập nên hương vong tưởng
Cô đã về với đất mẹ quê hương
Bỏ lại hết những trò đời cay nghiệt
Đời gian nan mới biết đất vàng
Sáng hôm nay tôi viết truyện: "Ngày chung cuộc"
Tôi nghe tin cô đã bỏ thân rồi
Một ngày nào chung cuộc hoa bay
Nếu gặp nhau xin đừng rời lìa
Hãy đọc những vần thơ
Khi ta sống đã từng mơ mộng viết
Ngày chung cuộc nghe lòng sao tha thiết

Những Con Tàu Rời Bến Nước

*Hai mươi năm máu lệ ngập tràn
Một ngày cuối xuân lịch sử sang trang
Cuộc chiến tàn
Nhưng vết hận không tan
Đâu nỡ cách chia và vô vàn bất an
Chim vỗ lờ
Lại bắt đầu muôn trùng sóng gió
Những con tàu rời bến nước ra đi
Đại dương mệnh mông trời giạt lá tre, lá trúc
Mang trên mình đong đúc những sinh linh
Ai biết bao kinh hoàng phía trước
Đang chờ chờ tước lấy mạng con người*

Bão tố, cuồng phong gầm gừ như nư cười thàn chết
Tàu hết dầu, hết nước, hết thức ăn...
Sông dập dềnh, dòng chảy cuốn phăng
Lá trúc, lá tre chiếc vỡ tan, chiếc còn chết máy
Vô định giữa biển khơi thê thảm có ai hay
Và hải tặc lại ra tay tàn bạo
Cuớp của, giết người khét máu lạnh lùng thay
Chúng hãm hiếp đàn bà, con gái
Là một người dạ thối xung sát giữa trời quang
Nhưng người Việt cùng đường tử vận
Kiếp đọa đày cùng tận đau thương
Có những con tàu vĩnh viễn đày dài đường
Hơn phách lạc, nằm xường tàn vớt vường
Những ngôi mộ trên hoang đảo thê lương quanh quẽ
Trở thời bốn mùa thàn thục nhớ thương quê
Nỗi thê thảm biết mực nào tả nổi

Những con tàu rời bến nước lạo lỏi trôi
Hai mươi năm cuộc chiến đã tàn rồi
Mồ vết thương lại thêm lần rách toạc
Người với người đây đọa chết chưa thôi
Kỷ ức rời sẽ dần mờ theo năm tháng
Nhưng em ơi xin chờ vội vàng quên
Những con tàu bỏ bến nước lạnh đênh
Chạy trốn bạo tàn để tìm đường sống
Nhưng con tàu trước chủ biển Đông
Tâm tự do vượt bão giông chết chóc
Hãy thuộc lòng bài học máu xương
Cuộc chiến tàn hòa bình lập lại
Nhưng chẳng hòa vì lại rất bất bình
Đời sống điêu linh
Ngục tù tâm hồn
Nhưng con tàu đành rời xa bờ cõi
Sẽ gọi thuyền nhân nổi như nổi lương tâm.

Những Dòng Sông Muôn Đời Vẫn Chảy

Có những khúc sông êm đềm theo mộng
Chảy qua ruộng đồng hay thì trên phù hoa
Chờ nắng phù sa
Nhưng cũng có lúc bọt tung giềnh dãi
Lũ lụt tràn về làm phủ cuốn trôi đi
Gây nên bao thảm cảnh sầu bi
Đời như những giòng sông mãi miết
Lúc an hoà lúc xung động biết là bao
Có những con người ngu muội làm sao
Đi theo thù chủ nghĩa cuồng điên bá đạo
Nhưng bỏ giết người
Tài đàn đất bom
Nhưng niềm tin bao tàn hồn ám
Nhưng máu vương vãi đầy
Hận thù sắc lọc
Đổi nghịch đức tin

*Những kẻ cường dân độc ác vô minh
Bạo lực liên miên chưa từng ngưng nghỉ
Có những người làm giàu tiền muôn bạc tỷ
Chế đạn, bom, vũ khí sát thương
Là lái súng bắn người tàn độc vô lương
Đang từng ngày rút ay huỷ diệt
Những nạn nhân vô tội
Đau nứa, trẻ em, người già và những thường dân
Nhà cửa, phố phường, thành đường...tang tào
Máu lệ rơi tiếng khóc thều thỏi xanh
Mà tui, buồn người, mai đăm... vẫn ngang nhiên lòng hành
Nó lệ mờ không khác xưa là mấy
Ai giải quyết vấn đề này?*

Chính phủ ư? hoàn toàn bất lực và tràn đầy tham nhũng
Ngậm miệng ăn tiền hoặc dung túng làm ngo
Cầu nguyện ư? thuần túy tinh thần một cách ngây thơ
Việc người gây ra, thành thần sao có thể
Tự giải quyết việc mình, đó là lời thần linh nhủ bảo
Cắt tiếng nói và đứng lên sát cánh kẻ vui
Không chấp nhận hoặc thờ ơ với cái ác
Sống tù tội có trách nhiệm với đồng loại và muôn loài
Nuôi dưỡng tình thương và lòng can đảm
Sống chan hòa và thực hành lương tri
Đời là những dòng sông liên li chảy
Lúc gầy tai ương, lúc êm ả trôi xuôi
Mỗi sớm mai người người thúc đẩy
Bình minh hồng rực rỡ sống yên vui

Và mỗi chiều hoàng hôn rặng đồi
Thon vụn ngày chẳng bỏ lỡ vô tri
Và từng ngày, từng ngày như thế
Những dòng sông vẫn chảy muôn đời.

Ở Ngoài Ngủ Ngờn

*Tương tư lời đố gặp người
Tả sanh bất tận nụ cười còn mơ
Nha nhau là ấy đến giờ
Mà tình mình vẫn chưa hề phối phau*

*Mưa xuân ngọt ngọt sơn hà
Mặc tình con bướm ta đã rong chơi
Lơng lảnh mắt biếc bên đời
Ngẩn ngơ du tả không lời ngộ nhau*

*Hoa xuân muôn sắc khoe màu
Em về trướng hội đàu cầu xuyên sao
Tả ta mộng mị mù đàu
Cuộc trăm năm bóng hồng hào nắng xuân*

*Giữa chông chênh lối giữa truân
May mình còn chút thanh lân muộn màng
Thuật thưa tà áo lụa vàng
Em thơ thẩn giữa hai hàng hoa mai*

*Thanh thanh vò học hình hài
Năm trong lâm tưởng ở ngoài ngữ ngôn
Giấc mơ du lịch chưa tròn
Mùa xuân dần lợt hãy còn thuật thưa*

Say Trời Viễn Xứ

Em ở đâu vẫn chân trời mắt biếc
Ta chờ nhau mà hỏi tiếc ngày xưa
Giả như mình đang mơ mộng đơn đũa
Thì đâu phải bây giờ đau lặn lưa

Em ở đâu vẫn gầy hao vóc học
Để hồn ta lạc mãi cõi thiên thai
Đời có người đẹp trúc mã thanh mai
Mạnh nhưng nhớ tháng ngày dài mộng寐

Em ở đâu góc hồng ưng dung lẫm
Tạ si tình say đắm đã bao năm
Mộng em cười cả mùa xuân lửa nắng
Để lòng người dãi tan băng giá lạnh

*Em ở đâu phải đêm vòng nguyệt huyên
Hoa liễu trai hay bóng dáng thần tiên
Rời sơn khê mình về chơi phố thị
Đời du thủ có giây phút cường điền*

*Em ở đâu ta say trời viễn xứ
Bóng hình ai lờ lờ ở tâm tư
Nào cuộc chơi mơ về người lữ thủ
Tình rong rêu tình vẫn cũ muôn đời*

Trăng Núi

Đêm trường xanh rờn rợn

Bóng trăng rơi bằng bạc sơn lùn

Núi non mưa Núi ca

Hồ trường phất phơ những nàng Chiêm nữ

Gái Đò Bùn say và điệu Champa

Bóng trăng ngà ngà màu xanh ma quái
Muôn năm xưa còn vết vương rơi đầy
Đêm tàn canh ma nữ hút lời vọng quốc
Bọn đờng nam lãnh lãnh tiếng vọi đờng
 Nhưng ngọn đời đất đỏ như son
 Máu thắm còn chưa phai nhạt
 Sông sông cai nghiệm thắp Bạc
 Nắng mưa qua giờ thời bốn mùa
Kính thành phúc phong đầu đầu vết cung vua
 Tiếng quân reo, ngựa hí vọi quỉm khua
 Và vọi rừng còn nghe trong giờ thường
 Đền đài thường thắp thường đuốc xanh le
 Đêm tàn canh tiếng gà gáy le le
Chợt im bất dứt đầu nhau tìm chốn máu thần

Vầng trăng treo đình thắp
Lay bóng cờ một thuở vàng son
 Hương môn bụi bụi bờ cây cỏ
 Mê Trời khó đất đỏ đời hoàng
Trương Đồ Bàn ngàn năm quanh quế
 Hồn người xưa lảng lẽ đêm trường

Trăng Hải Ngoại (2)

*Trăng tàn canh ngời đời nữ liễu trai
Mê mẩn hồn ai vì nhan sắc hình hài
Lời đau ngọt còn báo giông êm ái
Trường tương tư mê mãi những đêm dài*

*Hằng tinh lên đồng thơ chảy miên man
Ran rẩy châu thân ánh trăng vàng ve vuốt
Ôi làn da ngọc ngà trắng muốt
Tình thiên thu, tình như thuở ban đầu*

*Đêm tri kỷ, đêm hương tình đêm đầu
Đêm lục lạc, đêm mê muội đời mới
Đời vô cùng sống chết một lần thôi
Nàng hãy nhớ những lời ta đã nói*

*Tử muôn kiếp người về đây hội ngộ
Tình tương tư trong sương khói luân hồi
Con thổng khơi trăng vàng rơi đêm đời
Người tình ơi hồn thương nhớ chơi vơi*

Trăng Tuyết

Núi đồi lịch lịch
Bóng trăng nghiêng
Tiền vành vạnh, đỏ một màu nóng bỏng
Như lạc loài hình bóng cũ phương Đông
Giờng trắng chảy trên đồi vì cũng tròn
Màu tươi ủa ra, những chiếc rừng xanh nhọn hoắt
Tiếng rên rỉ thũng khoai tàn canh
Em ma nữ mắt lệ long lanh
Gã si tình lui đống rừng xanh bỏ cả
Tình đam mê đắm say trong đay đụa
Người chơi bỏ ra tay tàn độc
Nhà nghìn năm không phải nổi ma tinh

*Đêm trăng tuyết
Sôi hoàng lủi trong núi đồi
Tiếng gọi tình lung lay vàng nguyệt
Quần ma quần quit giao hoan
Tâm thần tràn diễn tuyết
Cần đời môi bất máu mơn cho nhau
Thơng cơn đau
Thương hoa nguyệt đỉnh
Người hay ma không khác biệt nời tình
Truyền thuyết muôn đời đĩnh ninh
Dù thiên ác tình gâu bất diệt*

Trăng Huyết (2)

Trời lên thì địa ngục

Những đêm lửa tàn tu hoá vàng trắng

Tua huyết đỏ bầm nhò xuống trần gian

Người rung mình hoang man sợ hãi

Tiếng sỏi hoang lui đống cỏ sơn hù

Đêm trăng huyết

Ồn ỏi uốn mình nhục dục

Vết răng nanh hằn in trên cổ em

Nghìn năm không thừa cơn thèm

Máu, máu chảy trên kẻ răng

Người hằn thù tru diệt

Người gọi em ma nữ

Vầng trăng huyết lạc loài giữa không gian

Hay trái táo đỏ của vườn địa đàng?

Đêm thối khúi, đêm giao hoan man dại

Còn nợ nhau, còn mê mẩn tâm hình hù

Đêm trăng huyết
Tìm nhau sưởi ấm tình băng giá
Người bích hạp em trong tiếng cười khơdi trứ
Nhưng làm sao diệt được bao giờ
Em là người, người cũng hoá ra em
Đó là điều người ta cố tình quên hay thật là không biết?

Đêm trăng huyết
Sợi hương hủi rợn cõi người
Ta nghe tiếng em cười trong gió thoảng

Trăng Hội Nước Non

*Thưa rằng
xuân sắc rạng ngời
Giờ mưa qua
hải môn đời vẫn xanh
Ngày xuân
về với ngọn ngành
Lông lươn lỵ quai một cảnh vàng mai
Thuật thưa từ áo lụa dài
Đạp trên cỏ bước gót hài thăm sơn
Em vui trăng hội nước non
Miếu đèn rêu phủ vết mòn tháng năm
Hồn tiên lơ lửng xa xăm
Linh thiêng hiển hiện khời trăm phút phôi*

*Lòng lay động làm hồn quê
Năm rồi năm lại bốn bề xuân sang
Rợp rờn làn mùa rộn ràng
Đỏ phượng rợn rã xôm làng phỉ phong
Này em nguồn cội phượng Đông
Truyền thừa một thuở cha rồng mẹ tiên
Nước non một giải ba miền
Mái chùa thấp thoáng cửa thiền khói hương
Mùa xuân vĩnh viễn con đường*

...

Mưa Bất Tận

*Hà nêu ngày mừng bầy
Em bảo thật nhanh thay
Thế là xong ngày lễ
Như gió thoảng mây bay*

*Tôi cười, em khờ thế
Tết có hết bao giờ
Không đi cũng chẳng đến
Hiền hiền là ý thơ*

Tết đất trời rang rở
Vỗ về lòng cơn mơ
Tết lòng mình muôn thuở
Vẫn đẹp nét nguyên sơ

Em thười tha thanh viên
Đẹp trên cỏ mùa xuân
Đỏ tươi gót chân trần
Một bước mùa bất tận

Trở Thành Trang Thơ

*Từ em nhập cuộc rong chơi
Mây mùa hoa hạ đờ đỗi du ca
Đẹp sao một gửi giương lều
Như lai bất tận vẫn là thanh tân*

*Minh vui để được mây lân
Mà trong tình lý vẫn cần cò nhau
Vàng vè để trãi tim đau
Bảo rằng quên vẫn nguyên màu như thương*

*Từ em bỏ lại con đường
Bụi hồng lạng đàng phố phường xanh xao
Chưa phai mắt biển mới đào
Về vui nguồn cội thì thào nắng mưa*

Nguyên so một thuở ngày xưa
Giờ vầng hoa hũy sầu thướt lọng
Tả nhiều liễu ngọc sắc không
Nhẹ nhàng buông bởi liễu đồng vô mình

Từ em một tấm chân tình
Bây giờ học lấy Tâm kinh Phật Đà
Em về đồng nội hát ca
Ngàn con bướm vờ dưới tà dương huy

Tiếng chim dưới suối từ bi
Gọi người ở giữa xanh rì nước non
Mỗi sơn em vẫn hũy còn
Làm sao ngăn ngại được con đường về

Đã từng làm nổi đam mê
Tưởng chừng đau đáu Bỏ để lui hươ
Thấy là lui vọng lao xao
Bỏ để vô thụ thuở nào còn nguyên

Từ em viếng cảnh vườn thiền
Trong tâm chợt sáng một viên hoa đặng
Lòng hoan hỷ lạ ngỡ rằng
Sát na này chạm vĩnh hằng phương

Từ em đã tạ ơn lòng
Con đau tình lý bệnh bằng mây bay
Em về buổi hội hôm nay
Vấn thành vác học vẫn gầy dáng mai

Thần hoa in dấu thảo hài
Nở ra như cánh lan dài biển xanh
Lệ xưa hoa ngọc long lanh
Chuyện ngày xưa đã trở thành trang thơ

Bây giờ phố hạ ngân nga
Vàng hoa rục rở bến bờ hương quan
Một ngày nguồn cội thành hương

...

Tự Do

*Có ai nhìn ra khi oxy
Tưởng là không mà thật ra là có
Chỉ cần một tí ti ngạt thở
Mới biết rằng nó quý biết bao
Cơm áo thiếu một chút không sao
Nhưng tự do không thể hút hao
Tự do rất dễ mất và bị cướp lấy
Bọn cường quyền và lũ độc tài rập rình trôm cắp
Chúng muốn tròng thương lòng vào cổ
Khóa chân tay, bịt mắt, bưng tai*

*Chúng muốn người ta thành chim trong lồng, thú trong chuồng
Biến người ta thành nô lệ phục dịch cho quyền lực ngông cuồng
Tự do không phải là món quà miễn phí
Đài đàng lên giành lấy, giữ gìn
Cho chính mình và thế hệ tương lai
Em nhớ chúng cách mạng hoa lái
Cách mạng nhưng Dòng Áo
Mùa xuân Ấ Rập
Chủ nghĩa bạo tàn đê tài đồ sếp
Cảnh đê vàng Hồng Kông đầy sông
Và hôm nay cả triệu tâm lòng
On hòa tuần hành chống lại đạo luật cuồng ngông*

Tự do không thể mất
Máu đã đổ vì có thể hy sinh
Người Hồng Kông rõ ràng minh định
Tự do hay là chết
Mất tự do không thể có hòa bình
Có tự do vĩnh viễn tung bay
Có nhiều nơi trên thế giới này
Vẫn còn trong tâm tôi đọa đày
Nhưng chế độ cường quyền độc tài tàn bạo
Tất cả chúng đều giống nhau
Số hai tự do
Luôn mạnh tâm cướp đoạt bằng bạo lực còn đồ
Ra những luật vô cùng điên đảo
Ngược lại bạo lực
Có thể giam được thân nhưng không thể nhốt được tâm

*Chúng tôi làm
Những chiến sĩ tự do chưa bao giờ chùn bước
Tung thõa kẻ trước người sau
Những người gầy tự do khắp năm châu
Như sóng biển ngày đêm dào dạt
Đứt cao ngọn cờ tự do
Dù cho có cuồng phong bão tố
Bóng tôi phải tan trước quang minh rực rỡ
Đường tự do luôn phía trước em ơi*

Tưởng Nhớ Tô Thùy Yên

Thời thế là song cũng một thời
Thần gian lưu lạc cuộc rong chơi
Hôm nay về đất người an nghỉ
Chữ nghĩa bao nhiêu chỉ tiếng đời
Đất nước mình đây làm lẽ sống
Nhường trò chính trị đức quân gian
Bao phen dang dở lòng dân hận
Chung nỗi đời đau phận bẽ bàng
Hải ngoại từ khi bước đất đò
Rút từ tâm huyết chép vào thơ
Ngày mai thi sĩ sẽ còn ghi nhớ
Thi sĩ Thùy Yên Tô quốc mơ

*Về Đây Em
Trầy Hôi Non Sông*

*Mưa xuân ơi!
Hồn hoan lạc lòng người
Làn sóng an hòa lan tỏa khắp đất trời
Sức hương muôn hoa nở
Em sinh tươi rạng rỡ.
Ở muôn nơi
Dù đi đâu
Cũng không quên lên chùa lễ Phật*

*Khói hương trầm phảng phất
Mùi quả khế ngàn đời nổi lên hiện đại.
Hồn dân tộc
Trong màu cờ ngũ sắc phất phơ bay
Bóng dáng ngôi chùa trầm mặc mùa bình yên chỉ lạ
Người về nương tựa vượt qua.
Này em! mùa xuân đến rồi đi,
Dòng đời không ngừng biến động
Lẽ vô thường từng khoáng khắc diệt sanh
Quán dân tộc từng qua nhiều thử thách
Tổ trận năm nào hiến sách chiến công
Miêu đến thương con cháu Lạc Hồng.
Về đây em! trẩy hội non sông
Một sớm mùa xuân hoa trắng nở tràn đồng
Lòng tưởng nhớ về tảo mộ tổ tông
Mùa xuân ơi!
Mãi mãi muôn đời mà vẫn thanh tân.*

Vĩnh Hảo

(Thần tượng anh Vĩnh Hảo)

Vốn dòng họ Nguyễn Phước xưa
Vần chương thi phú hương thừa một tay
Vừa là kẻ sĩ hôm nay
Vườn văn hải ngoại hương bay ngát trời

Vàng mười ở giữa cuộc đời
Vĩnh thì muôn thuở Hảo thời tuyết lùa
Vòng đời đã trải phong trần
Vàng lời Phật dạy tâm thiền xử bưng

Vào chùa thỉnh pháp thỉnh chuông
Về nhà tiếp mẹ nỗi niềm tài hoa
Vinh danh nữ sĩ quốc gia
Vàng vàng Tân Tân ấy là họ hoàn

Vì chúng cái thế nước non
Vẫn người chung nghiệp mẹ con phải lừa
Vàng trắng vàng vạc đêm khuya
Viết văn đọc sách Sở chúa tức lòng

Vài dòng vương vấn bụi hồng
Vẫn thầm mong gặp người trong cõi này

...

Vĩnh Viễn Loại Hoa Trăng

Đêm trường lặng lẽ
Bóng tối đượ quanh bốn bề
Tiếng nỉ non còn trảng chột lặng im
Em thì đâu về lại giữa đêm nay
Từng đóa như những vầng trăng bằng bạc
Niềm y lạc là như mây
Cánh hoa lay lay lòng lay
Hương bay thoảng thoảng
Chứt chứt từ sương giờ gian nan
Thương năm dài khảng khái tưởng chừng như tàn tạ
Đời lang quên như cỏ dại lá hoang

Em từng là cô đơn
Kiếp hoa
Vui với hương hồn tử mộng
Tình tuyết với huyền sử tại phương Đông
Em hoá hẳn một loài hoa trắng
Đêm tàn canh
Say đắm lòng ai vẫn mãi mãi dấu hương tàn hoa tàn
Dấu tình hoài khắc khoải thanh tân
Đêm tàn canh
Người ngủ em vẫn thức
Sắc hương này chẳng vương bướm ong
Giữa vườn khuya gầy vóc hạc
Đóa vô thường đẹp đến lạ lùng sao
Dù thế nào vẫn cốt cách thanh tao
Đêm tàn canh
Em vẫn vẫn một loài hoa trắng

Tiểu Lục Thần Phong
Mĩ lang thành, 2019

Nguyễn Thanh Hiền

Nick name: Steven N

Sinh nhật: 20/03

Nguyên quán: Diêu Trì trấn

Hiện đang sinh sống tại thành phố Atlanta (Georgia)

Đã lập gia đình và có một con gái

Cộng tác viết bài cho báo Chánh Pháp với các bút danh (Hiền Nguyễn, Đồng Thiện, Du Tâm Lăng Tử, Tiểu Lục Thần Phong, Steven N), Việt Báo. Ngoài ra có bài cho báo Giác Ngộ, Trẻ và trang mạng thuvienhoasen.org, báo Tinh Tấn....

Thơ tiếng Anh trên trang allpoetry.com

Tác phẩm đã in:

1. Giữa Con Đường Với Vết Trâm (thơ)
2. Mộng Trùng Hoa (thơ)
3. Em Vẫn Là nỗi Đau Đời (thơ)
4. Hoa đào Năm Ấy (truyện ngắn & tản văn)
5. Hạc Cầm
6. Dreaming in Ink (thơ in chung với các nhà thơ Mỹ)

Tác phẩm chưa in:

1. Việt Sử Ca
2. Theo Em Vào Giữa Giáo Đường
3. Mãi Thôi ở Giữa Con Đường
4. Thơ tiếng Anh
5. Truyện cục ngắn
6. Chuyện Cũ Phù Dung Trấn (truyện dài)
7. Cuộc chơi bất tận
8. MỘ HOA
9. Hạc Hoa Thành
10. Cuộc Chơi Bất Tận

